

VIERDE JAARGANG

LOSSE NUMMERS 15 CENT

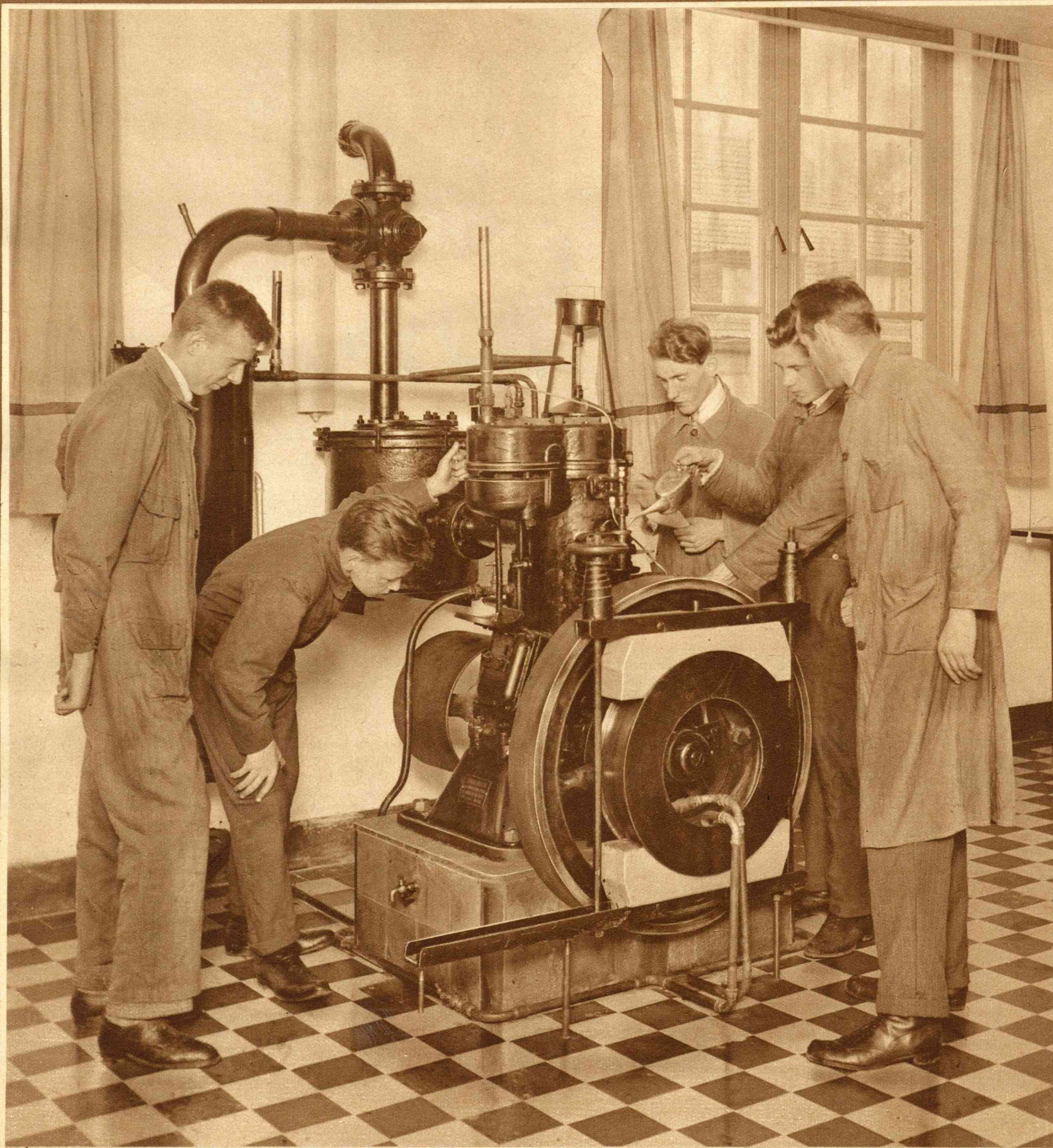
27 NOVEMBER 1929 - No. 9

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

In de Middelbaar Technische School te Heerlen

Een kijkje in het Werktuigkundig Laboratorium.

De weesjes uit het Weeshuis van Wokingham, dochters van in den grooten oorlog omgekomen Engelsche matrozen, nemen een voorproefje van den Kerstpudding, met welks bereiding men in Engeland reeds thans druk bezig is.

Brieven van Dré

Ulyenhout, 18 Nov. '29

Menier,

't Jaar spoei-d-al-weer aarig ten-ende, ee! Sundereklaas sta veur de deur en van d'n gosgaanschelijken dag komt er gin zonneke deur de zwarte wolken schij-

nen, die as vuile poepluiers aan touwkes teugen d'n hemel hangen.

As me 's mergens opstaan is 't nog zoo donker da ge ieveraans teugenaanlopt en veur 't vier uren is kunde bij ons in de stallen gin haand meer veur oew oogen zien. M'nen Bles staat dan net te kijken as 'n mijnperdje, zoo somer. Z'n groote goeie lobbessoogen kijken oew mistroostig aan en as ge 'm dan 's op z'n nek klopt dan zou ie wel in oewen zak willen kruipen, zoo aanhalerig is ie dan. Maar wa kunde zo'n beest in deuze dagen beter geven as 'nen wermen stal en goei voer? wa gij? Daar is 'nen mensch nog wel mee te lijmen!

Vandaar ok, amico, da me in deus dagen allemaal onzen kanus goed doen, jong!

D'r wor gefrèten en gedronken in die donkere dagen veur Kersmus da ge denken zouw da-d-alles kleermakers er plezier in emmen de broeksbaanden veuls te naauw te maken. De dagen veur d'n

worstenbrood beginnen weer aan te komen. Keb onzen bakker — d'n dieën van Wullem Tell, ons schuttersklup — al geseed dat ie weer op me rekenen mot. Waant t' ende deus maand, dan gaai ik slachten, ziede. Dan gaat er weer eenen in de knip en dan hè 'k van al da gerei as worst en ham en spek en zult en kinnebak en kermenaaikes en weetikveul genogt. En kan ik mee 'n gerust haart de fiestdagen van 't end van 't jaar tegemoet zien.

As 'k smergens in de stad ben mee m'nen gruuntenwagel, dan kijk ieveraans al 's rond in de etalazies, want natuurlijk mot ik vandaag-of-mergen op m'n koop. Keb er voor 'nen hoop te zurgen en daar hè 'k lol in. Affijn, hoe da-d-aflopt, schrijf ik oew nog wel 's.

Ge kund anders mee zo'n Sundereklaasaved wa beleven amico.

Keb mee Trui 's veur Sundereklaas motte speulen bij goeie kennissen. ('k wil gin namen noemen). Trui was Assiepan en ik d'n heiligen Sint. Keb nog nooit zo'n „gevulden” assiepan gezien. Ik had Trui zellevers gegrimeerd, mee 'n haand vol roet. Keb nog nooit iemand zóó „zwart” gemokt, amico! En zij moest veur assiepan speulen, omdat ze dan niks hoefde te zeggen, want 'nen Sundereklaas mee 'nen langen grijzen baard en 'n vrouwenstem, da komt nie bij mekaren. Da zwartmaken gong nog, maar d'r was gin een broek die d'r paste. Allemaal te naauw in den band. Toen emmen ze mee touwskes dichtgeregen. Affijn, 't spul was veur mekaren en wij mee de sjees er op uit.

En toen ik m'ne spiets had afgestoken en de keinderkes diep onder den indruk waren, toen scheurde-n-er iets mee zo'n gekraak, da ze

allemaal naar 't plefond keken. En da was maar goed ok! Assiepan had toen net eventjes de kans om z'n broek op te houwen, want anders, amico, anders... hoe za 'k da nouw uitleggen — maar dan hadden ze vast gezien, dat Assiepan alleen maar 'n zwart gezicht had! Nouw snapte me wel. Maar mee Sundereklaas was 't gedaan. Ik kón nie meer. Ik docht da'k er wa van kreeg. En da gezicht van Trui! 't Roet wier d'r bleek van. 'k Mokte-n-er maar gaauw 'n end aan. „Menschen,” zee 'k, „we motten venaved nog op zooveel plotsen zijn, heel Ulyenhout zit op ons te wachten, dus veul plezier en tot 'n aander jaar.” „Maar motte nie wa gebruiken, Sundereklaas,” vroeg m'nen vrind. „'n katske of 'n ander borreltje?” Maar Trui trok zóó aan m'nen tabberd, da'k de deur uit was veur ik 't besepte. „Da's ééns en nooit meer,” zee Assiepan, toen me weer in de sjees zaten, „en hoe krijg ik nouw da roet van m'n bakkes?” „Dat slet wel,” stelde-n-ik 'r gerust, maar, amico, 't is 'n kerwei gewiest om Trui weer te veurschijn te halen van achter da zwartsel uit. 'n Pond gruune zeep gong eraan en eindelijk toen blonk ze as 'n spiegelkje.

Amico, ik mot 'r nouw wezenlijk af gaan scheien. 'k Mot op m'nen koop en da's veur 'nen man 'n heel ingewikkeld werk. Ik neem de karbies maar mee, daar kan veul in en die hang ik dan vanaved maar aan Trui d'r nuuwe fiets, die ik gaai kopen.

Dus, amico, tot de volgende week. Ik wensch oew 'nen goeien Sundereklaas en ontvang veul groeten van d'n Assiepan en, as altij, gin horke minder van oewen

toet a voe
DRÉ.

Zij, die met weemoed denken aan de komende kerstdagen!

Even passeeren! Veel ruimte heeft deze kleine Amerikaan niet noodig; als 't moet wandelt hij onder de beenen van 'n flink persoon door. Majoor Dreumes, zooals men hem noemt, is 21 jaar, en werd, naar men zegt, in zijn groei belemmerd door het zeer vroegtijdig rooken van sigaren. Doch wanneer men hem op heden vraagt te kiezen tusschen groot-zijn of 'n lekkere sigaar, dan kiest hij het laatste.

NIEUWS

UIT HET BUITENLAND

De kleine stad Reading in Engeland heeft bezoek ontvangen van den vroegeren duikbootcommandant Ernst Hashagen, die op invitatie van zijn vroegere gevangene commandant Lewis, een lezing heeft gehouden voor den wereldvrede. Hierboven links: Hashagen en rechts Lewis.

Zuid-Engeland is door zware stormen geteisterd, waardoor geheele districten zijn overstromd. Het Leger des Heils heeft thans de verdeling van voedsel op zich genomen voor de getroffen.

Bij het overreiken van de zilveren dienstmedaille voor 24-jarigen trouwen dienst aan den Serg. Majoor-administrateur J. B. Simons bij het 2e R. I. te Venlo werd hij door de officieren van het corps en de leden hartelijk gefeliciteerd.

De echtelieden A. Smeets en M. Groteclaus te Itteren vierden de vorige week hun 50-jarig huwelijksfeest.

Nieuws uit Limburg

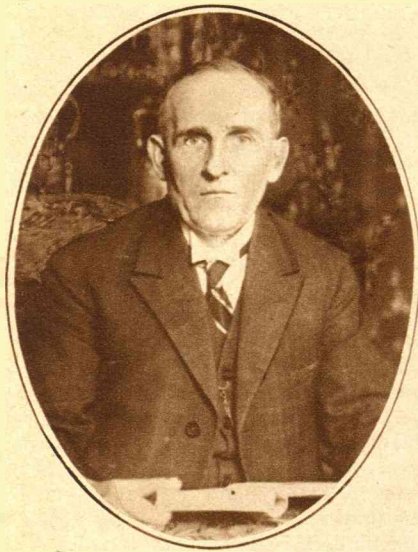
Te Maastricht heeft men nu eindelijk de plaats bepaald, waar de nieuwe Maasbrug zal gebouwd worden. In 1930 wordt met de werkzaamheden begonnen. Foto hier-naast: De plaats waar de nieuwe brug komt; op den voorgrond het richtingspaaltje, aan de overzijde Wijk, waar de brug zal aansluiten aanden Wilhelminasingel.

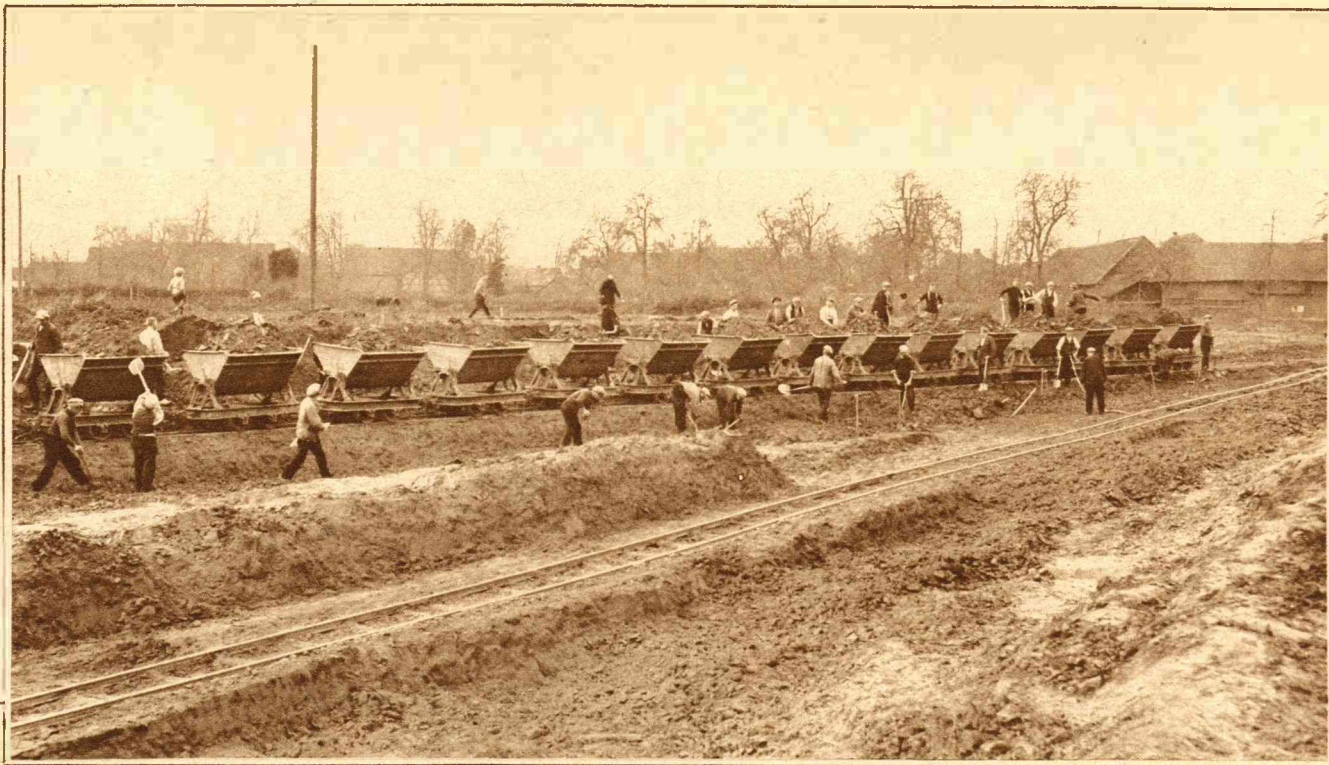
De huizen op den voorgrond, gelegen langs de Maas, zullen hoogstwaarschijnlijk voor de nieuwe brug het veld moeten ruimen.

Kijkje op de oude Maasbrug, welke, na voltooiing van de nieuwe Maasbrug een groote verandering zal ondergaan.

Portret van den heer W. J. Gielen te Stein (L) die dezer dagen zijn 40-jarig onderwijzersjubileum vierde.

Kijkje op de werkzaamheden voor den nieuwen tunnel te Lutterade.

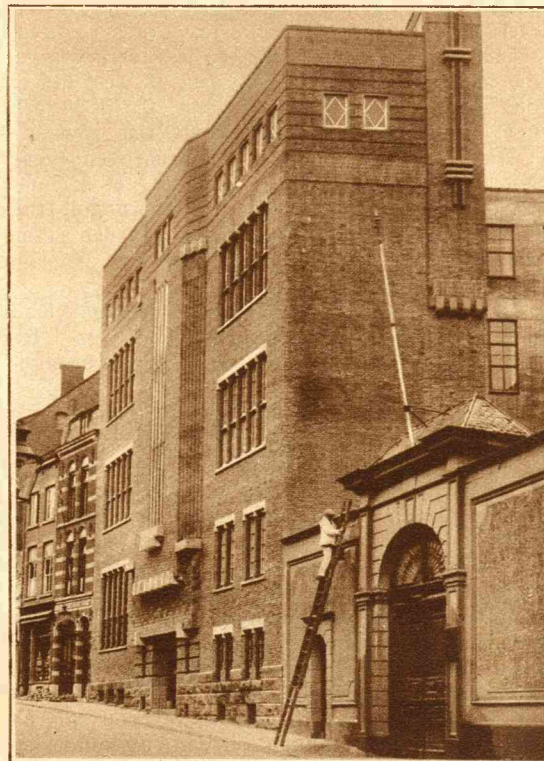

Eijdsens bevolking ontving hartelijk zijn nieuwen burgemeester Baron de Loë, die aan de grens van het dorp met bloemen werd verwelkomd.

Den 30sten November hoopt de heer A. v. d. Vuur, meesterknecht bij de N.V. Tabaks-industrie v.h. Gebr. Philips te Maastricht, den dag te herdenken, dat hij aldaar vóór 50 jaar in dienst trad.

Moderne scholenbouw. Te Maastricht is de nieuwe R. K. H. B. S. voor Meisjes, onder leiding der Eerw. Zusters Ursulinen, plechtig ingewijd. Van het architectonisch fraaie gebouw plaatsen wij hier een exterieurfoto.

VREUGDE HEERSCHTE ER IN HEERLERHEIDE bij de herdenking van het gouden bruiloftsfeest der familie J. A. Odekerken-Boumans. Wij fotografeerden de familie, geschaard om de jubilarissen vóór het woonhuis, dat feestelijk was gepavoiseerd.

FEESTJUBEL HEERSCHTE ALOM in het dorp Nieuwenhagen, waar de gouden bruidsdag van het echtpaar A. H. Cremers-Haas feestelijk werd herdacht. Hierboven: foto van de feestende familie.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

No. 3

Wat? Je hebt dus je betrekking bij mijn vader opgezegd? En midden in de maand? Hebben jullie samen oneenigheid gehad?"

"Niet bepaald oneenigheid," antwoordde Wendrich ontwikkend, "hoogstens een kleine woordenwisseling, waarbij wij tot de overtuiging kwamen, dat wij niet goed meer bij elkaar passen. Ik zal je dat wel eens op een anderen keer vertellen. Nu is het volstrekt niet van belang, want ik heb al een nieuwe, voordeliger betrekking gevonden, en geniet nu tot den eersten van de volgende maand naar hartelust van mijn gulden vrijheid."

"Ik feliciteer je daarmee," zei Rudolf en eenigszins bitter voegde hij eraan toe, "want ik begrijp wel, dat iedere betrekking je beter zal bevallen dan de vorige. Maar nu je mij van de grootste zorg hebt bevrijd, moet ik ook al het andere vernemen. Wat was de oorzaak van haar ziekte?"

Wendrich aarzelde met zijn antwoord en pas na een herhaald aandringen van zijn vriend zei hij: "Het is pijnlijk voor mij, dat ik in zekeren zin hiervan de aanbinger moet zijn; maar je zou vermoedelijk ook zonder mij toch de waarheid vernemen, en dus moet het maar. Ja, er is een ernstige scène geweest tusschen Elze en je vader, waarvan het meisje geheel van streek was. Ik weet het uit den mond van juffrouw Nitschke, die ik bezocht heb, nadat ik in het ziekenhuis was geweest."

Natuurlijk verlangde de advocaat een breedvoerig verslag over die voorvallen, er kwamen dikke aderen van drift op zijn voorhoofd, toen Wendrich hem van het optreden van den graanhandelaar in de woning van juffrouw Nitschke vertelde.

"O, het is schandelijk!" riep hij met fonkelende oogen, toen de ander uitgesproken was. "Een arm, verlaten, onschuldig schepsel zoo te behandelen!"

"Je zou beter gedaan hebben, Rudolf, door je vader pas van je plannen op de hoogte te brengen, wanneer je in staat was, om juffrouw Elze tegen de uitbarsting van zijn eerste drift te beschermen."

Toen kwam de hevige verontwaardiging van den jongen man los. "Ik weet nu wel, dat ik met die schriftelijke mededeeling een dwaasheid heb begaan. Ik had mijn vader immers moeten kennen en de brutaliteit, waartoe hij in staat is, als iemand tegen zijn plannen ingaat. Maar het kwam mij voor mijzelf en het meisje onwaardig voor, om laf komedie te spelen, door schijnbaar op zijn plannen in te gaan. Mijn eigenwaarde verbood mij nog langer tot de ongelukkige rol van een minderjarigen jongen te laten vernederen, die niets heeft te doen, dan blindelings te gehoorzamen. Eindelijk moest ik toch eens bewijzen, dat ik voornemens was, zelf mijn leven te vormen. En het spijt mij slechts, dat ik het niet eerder heb gedaan, want dan zou mijn vader wel niet hebben gewaagd, wat hij nu heeft durven doen. Och, als ik eraan denk, hoeveel die arme Elze heeft moeten lijden. Het kan mij woedend maken."

Zij hadden het doel van hun wandeling bereikt en kwamen nu in de eenvoudige kamer op een derde verdieping, die de jonge boekhouder bewoonde. Op de keurig gedekte tafel stond het avondeten klaar en dankbaar schudde Rudolf bij het zien van deze toebereidselen zijn wakkeren kameraad de hand.

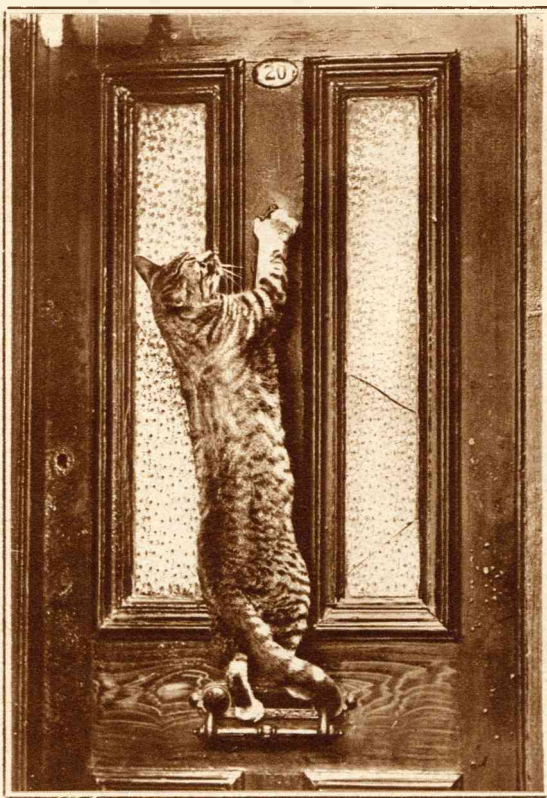
Om zijn vriend niet te hinderen, dwong hij zich er toe, iets te gebruiken. Na verloop van eenige minuten legde hij zijn mes en vork neer en bracht het gesprek weer op datgene, waarvan zijn hart vol was.

"Tegen niemand heb ik er nog ooit over geklaagd; tegen niemand heb ik ooit gezegd, hoe onuitsprekelijk ik in mijn kinderjaren en tijdens mijn jongelingsjaren onder de hartelooze, vaak bepaald wreede heerschzucht van mijn vader geleden heb. Mijn heele jeugd is daardoor verbitterd geworden. Maar nu is het genoeg. Hij moet rekenschap voor mij afleggen van hetgeen hij tegen Elze heeft misdaan. Hoe dan ook — eindelijk moeten wij het eens worden."

Hij was opgesprongen en liep opgewonden in de kleine kamer heen en weer. De bedachtzame Wendrich trachtte zijn vriend echter tot bedaren te brengen.

"Dat je nu vurig verlangt, openhartig met je vader te spreken, is zeer begrijpelijk. Maar juist omdat je nu zeer opgewonden bent, zou ik in jouw plaats niets overhaasten. Je mag ten slotte toch niet vergeten, dat hij op zijn manier slechts in jouw belang en tot jouw bestwil meent te handelen."

Rudolf stoorde hem door hard te lachen. "Tot

Poes komt op bezoek.

mijn bestwil! Als Elze waarlijk aan die zenuwkoorts gestorven was — denk je, dat ik er dan ooit overheen was gekomen? Uit waar eigenbelang heeft hij gehandeld, zooals in alles, wat hij doet."

Wendrich haalde zijn schouders op. "Je zult hem zeker het beste kennen, maar zijn handelwijze zal je misschien gunstiger voorkomen, als je bedenkt, dat hij het jonge meisje niet kende, en dat hij waarschijnlijk een van die dwaze overhaaste liefdesgeschiedenissen vermoedde, die een jongen man zoo vaak ongelukkig maken."

"Met hoeveel ijver kom jij als verdediger van mijn vader op! Na je vorige zinspelingen had ik veel eerder het tegendeel verwacht, want het komt mij voor, dat hij zooiets niet aan je verdiend heeft."

"De twist, dien ik met mijn vroegeren patroon heb gehad, komt bij de beoordeling van deze zaak niet in aanmerking. En ik zou zeker niet als zijn verdediger optreden — zooals jij het noemt — als ik niet vast overtuigd was, dat hij je op zijn manier liefheeft."

"Je weet niet, wat ik onder zijn dwingelandij heb moeten lijden. Ik ben zeker niet zonder kinderlijken eerbied en ook de strengste behandeling is niet in staat geweest, om mijn kinderlijke gevoelens geheel te doden. Maar telkens en telkens heeft de overtuiging zich weer aan mij opgedrongen, dat mijn vader volstrekt niet in staat is, om iets of iemand anders lief te hebben dan zichzelf."

"Iedereen zou het recht hebben, om zoo over hem te oordeelen, maar jij hebt dat niet. Hij is je vader, heeft je op zijn manier lief, en heeft zeer zeker den wensch, om je tot een rijk en aanzienlijk man te maken. Dat hij voor de bereiking van zijn

doel ongewenschte middelen gebruikte, ligt nu juist in zijn heerschtuchtig karakter. Zooals hij in zijn zaken alles tot in de kleinste bijzonderheden zelf regelt, zonder ooit aan iemand anders iets over te laten behalve werktuiglijk schrijfwerk, zoo kan hij er ook in zijn hoedanigheid van vader blijkbaar niet toe besluiten, om een anderen wil dan den zijnen te erkennen. Vroeger of later zal hij toch daartoe moeten overgaan, maar ik raad je als vriend aan, hem langzamerhand en langs een vreedzamen weg zoover te brengen. Een openlijk opzeggen van de kinderlijke gehoorzaamheid zou mijns inziens niets anders tengevolge hebben dan een onherstelbare breuk."

De kalme toon van zijn vriend had wel invloed op Rudolf. Zijn drift bedaarde en liet slechts een pijnlijk gevoel van radeloosheid bij hem achter. Hij viel afgemat neer in een hoek van de canapé en vroeg na een lang zwijgen: "Als ik niet onmiddellijk met hem ga spreken, wat moet ik dan in vredesnaam doen? Je zult toch niet van mij verwachten, dat ik van Elze zal afzien en haar laf in den steek zal laten?"

"Zeker niet, dat zou het laatste zijn, dat ik je kan aanraden. Dat je het meisje trouw wilt blijven, is heel begrijpelijk. Maar ik bedoel, dat dit voorloopig heel goed zonder voorkennis van je vader kan gebeuren. Elze moet ergens onder dak gebracht worden, waar zij niet voor hem te bereiken is."

"Dat is gauw gezegd, maar ik weet niet, hoe dat in de gegeven omstandigheden mogelijk zou zijn. Ook als ik de middelen bezat, om voor haar onderhoud te zorgen, denk je, dat zij ook maar een cent van mij zou aannemen, zolang het mij aan moed ontbreekt, om haar tegenover mijn vader en de heele wereld tot mijn verloofde te maken?"

"Nee, zij zou niets aannemen, dat is zeker. Het is dus noodig, haar een tehuis te bezorgen, zonder dat zij vermoedt, aan wien zij het te danken heeft. Ken je dan niet hier in Breslau of ergens anders een achterswaardige familie, aan wie je haar zou kunnen toevertrouwen?"

Rudolf dacht ernstig na, maar de uitslag scheen niet bevredigend te zijn, want hij schudde moedeloos zijn hoofd. "Nee, ik weet niemand en wij moeten iets anders verzinnen. Dit is de weg niet, waarop ik haar kan bijstaan."

"Hoe lang denk je nog hier in Breslau te blijven?"

"Ik moest eigenlijk morgen al weer vertrekken; want ik zit midden in een groot proces en deze reis kan de onaangenaamste gevolgen voor mij hebben. Maar dat is nu natuurlijk slechts bijzaak, en ik zal in ieder geval hier blijven, zolang mijn aanwezigheid voor het welzijn van Elze noodig schijnt. Als jij mij maar een raad kon geven, Georg!"

"Ik zou je aanraden, je eerst tot mevrouw Abt, de zuster van je overleden moeder, te wenden. Je hebt meermalen tegen mij gezegd, dat zij je genegen is, en een vrouw weet in zulke omstandigheden veel eerder dan wij een goede uitkomst te vinden."

"Goed, ik zal het proberen, ofschoon ik er niet veel van verwacht. Want er valt niet aan te denken, dat zij Elze bij zich zal nemen. Zij leidt een zeer eenzaam leven, en de eenige persoon, dien zij somtijds ontvangt, is mijn vader. Zij is ook een zeer eigenaardige, wantrouwende en onvriendelijke vrouw, in wier gezelschap een jong meisje zich spoedig ongelukkig zou gevoelen. Maar omdat ik op dit oogenblik niets beters weet, zal ik morgen zoo vroeg mogelijk naar haar toe gaan en om haar bijstand verzoeken."

"Je vader zorgt voor haar zakelijke aangelegenheden, niet waar?"

"Ik vermoed, dat het zoo is, maar daarvan moest jij eigenlijk veel beter op de hoogte zijn, want mijn vader wilde mij nooit iets van dien aard vertellen."

"Ook mij heeft hij slechts in zooverre zijn vertrouwen waardig geacht, als het voor zijn werkzaamheden beslist noodig was. En mijn veronderstelling is alleen gegrond op mijn toevallige waarnemingen. Ik bedoelde slechts, dat mevrouw Abt misschien daarover tegen je had gesproken."

„Neen! Betreffende alles, wat haar vermogen geldt, is zij even stilzwijgend als mijn vader. Omdat zij echter nooit een geheim heeft gemaakt van haar persoonlijken afkeer van hem, kan hun tamelijk drukke omgang toch slechts op gemeenschappelijke belangen gegrond zijn.”

Het middernachtelijk uur was al lang voorbij, en Rudolf, wien de opwindende vermoeidheid liet gevoelen, dacht er aan, dat hij zijn vriend niet mocht noodzaken, om terwille van hem den heelen nacht wakend door te brengen. Hij had bij zijn binnentreden al bemerkt, dat er een bed voor hem klaargemaakt was, en hij wees de aangeboden gastvrijheid niet af, omdat het nu toch nauwelijks nog mogelijk was, een hotel op te zoeken, en hij zijn vader in geen geval wilde ontmoeten, voordat hij Elze gesproken had.

Zij hadden elkaar reeds goedennacht gewenscht en zich op de kussens uitgestrekt, toen Wendrich nog eens het stilzwijgen verbrak, door aarzeland te vragen: „Beschouw het niet als noodeloze nieuwsgierigheid, Rudolf, of als opdringerige bemoeizucht — maar heb je mij niet eens verteld, dat je het beheer van je moederlijk vermogen aan je vader had overgelaten?”

„Zeker. Hij hield mij voor, dat dit het voordeelst voor mij zou zijn, en ik had geen reden, om daaraan te twijfelen. Denk je, dat ik daarmee onverstandig gehandeld heb?”

„Ik wil mijn vroegeren patroon niet beschuldigen en volstrekt geen verdenking tegen hem uitspreken, maar het zou toch geen kwaad kunnen, als je bij gelegenheid eens inlichtingen over den stand van je vermogen vroeg. Ik weet, dat hij in den laatsten tijd groote speculatieve zaken heeft gedaan, en niet slechts aan de korenbeurs. En ik weet ook — ofschoon hij het angstig voor mij heeft trachten geheim te houden — dat zij niet tot zijn voordeel afgegaan zijn. De sommen, die hij verloren heeft, moeten zeer groot zijn.”

Deze mededeeling scheen den advocaat voor het oogenblik zeer weinig te interesseeren. „Dat zijn dingen, waarvan ik niets begrijp, en waarmee ik mij ook niet graag bemoei,” zei hij. „Mijn vader wordt algemeen beschouwd als een voorzichtig zakenman en ik denk, dat hij zeker niet te veel gewaagd zal hebben. En dat hij mijn eigendom eraan zou wagen, acht ik onmogelijk. Ik dank je echter voor je waarschuwing, Georg, want ik weet, dat die goed bedoeld was, maar al is er tusschen mijn vader en mij nog zooveel verschil van meening, ik wil toch niet zonder noodzakelijkheid een nieuwe reden van twist veroorzaken, door hem een hinderlijk bewijs van wantrouwen te geven.”

De boekhouder had wel nog een antwoord op zijn lippen, maar in het laatste oogenblik bedacht hij zich en zweeg. Spoedig genoeg deed nu de natuur haar rechten gelden en viel hij in een gezonden slaap, waaruit hij pas ontwaakte, toen de zon helder in de kamer scheen.

Dadelijk keek hij naar het bed van zijn vriend en tot zijn groote verbazing zag hij, dat het leeg was. Rudolf moest al voor dag en dauw opgestaan zijn, zich stil aangekleed hebben en vertrokken zijn, om den slaap van Wendrich niet te storen.

„Die arme jongen!” dacht Wendrich met een oprecht medelijden. „Het zal een heete strijd zijn, dien hij daar moet uitvechten, en het zijn geen vriendelijke sterren, die zijn eerste liefde beschijnen.

V

Wel een uur lang had Rudolf doelloos in de straten der ontwakende stad rondgelopen, voordat hij zich naar de Paradijsstraat begaf, waar mevrouw Wilhelmina Abt, de zuster van zijn overleden moeder, woonde. Het oude leelijke huis, waarvan zij nu al meer dan twintig jaar de eerste verdieping bewoonde, had tot de nalatenschap van haar man behoord, en hoe langer hoe meer had de door droeve ervaringen menschen schuw geworden vrouw zich hier in de eenzaamheid teruggetrokken. Rudolf herinnerde zich, dat hij reeds als jongen nooit zonder een zekere vrees en tegenzin de krakende trap opgegaan was, en dat hij altijd verlicht adem had gehaald, als hij het sombere huis na korten tijd weer mocht verlaten.

En toch was hij de eenige geweest, aan wien de stille vrouw met dat hardvochtige, gerimpelde gezicht een zekere welwillendheid betoonde, en wien zij zelfs nu en dan met een klein geschenk verraste. Hij had zichzelf meermalen in stilte on-

dankbaar genoemd, omdat het hem desondanks niet gelukt was, zijn schuwheid voor zijn tante te overwinnen, en toen hij in de radeloosheid van den vorigen nacht de gedachte van zijn vriend tot de zijne had gemaakt, toen had hij door de herinnering aan het goede, dat hij van haar had ondervonden, al zijn vroegere vrees kunnen overwinnen. Thans echter, nu hij voor het huis stond en zich afvroeg, hoe zij zijn mededeeling en zijn verzoek wel zou opnemen, kwam de oude angst uit zijn jongensjaren weer dubbel hevig terug, en hij voelde, dat hij in iedere volgende seconde nog meer van zijn moed verloor.

Een blik op zijn horloge toonde hem bovendien aan, dat het eigenlijk nog veel te vroeg was, om de dame een bezoek te brengen. De wijzers stonden op half acht en in het heele huis was het zoo stil, alsof alle bewoners nog vast sliepen. Bijna had hij toegegeven aan den aandrang om om te keeren, maar de gedachte aan Elze, die nu geen anderen vriend meer had dan hem, en voor wie hij ook de grootste moeilijkheid op zich moest nemen, maakte een einde aan zijn aarzeling. Hoe zijn bezoek dan ook mocht uitvallen, het was in ieder geval zijn plicht het te wagen, en de ongewone omstandig-

trap gevormd was. Het was wel geen erg geschikte schuilplaats, maar bij de slechte verlichting van de trap was die waarschijnlijk wel voldoende, om hem aan den blik van den naar beneden komenden man te onttrekken.

Boven was de deur intusschen weer in het slot gedrukt en een langzame slepende tred dien Rudolf volstrekt niet als den stap van zijn vader herkende, werd ook op de krakende treden van de trap gehoord. Daartusschen hoorde hij duidelijk een geluid, zooals het regelmatig, harde stooten van een stok op den grond, en in de overtuiging, dat hij zich vergist had, wilde hij juist zijn schuilhoek verlaten, toen een blik op de nu zichtbaar gewordene, met moeite naar beneden komende gestalte hem als aan den grond vastgenageld hield.

De gestalte van zijn vader was het weliswaar niet, want wat hij daar voor zich zag, scheen een stokoude, door den last der jaren en door lichamelijke gebreken gebogen vrouw in een langen, ouderwetschen mantel met een dikke zijden kaper, die niet alleen haar hoofd, maar ook haar gezicht zoo geheel verborg, dat nauwelijks meer dan neus en oogen zichtbaar bleven. Maar deze gebogen, buitengewoon dunne neus, waarvan Rudolf den omtrek des te duidelijker kon waarnemen, toen het gezicht der voorbijlopende persoon in het geheele profiel naar hem toegekeerd was, herinnerde hem weer door een buitengewone gelijkenis zoozeer aan den eigenaardigen gelaatsvorm van zijn vader, dat hij de voorzichtig voortsloffende en met haar stok stampende vrouw met ingehouden adem als een levend geworden raadsel nastarde.

Waarlijk, dat was het eigenaardigste spel der natuur, dat hij ooit had gezien — een overeenkomst van twee personen van een verschillend geslacht, die hij nooit mogelijk zou hebben geacht. Haast onweerstaanbaar gevoelde hij zich gedrongen, om de vrouw aan te houden, ten einde haar onder een of ander voorwendsel vlak in haar gezicht te kijken. Maar het was, alsof hij geen macht over zichzelf had, alsof hij door onzichtbare handen op zijn plaats werd vastgehouden, en hij door een onzichtbare vuist bij zijn keel werd gegrepen. Er ging wel een minuut voorbij, eer hij dezen verlamdenden druk had afgeschud, en toen hij daarna uit zijn schuilhoek kwam, om vlug de straat op te snellen, zag hij, dat de oude vrouw al een heel eind ver was.

Zij liep voort zooals iemand, die volstrekt niet op zijn omgeving let. Van eenige gelijkenis met zijn vader kon Rudolf nu niets meer aan haar bemerken, en hij zou alles, wat hij daarvan had meenen te zien, voor een spel van zijn opgewonden verbeelding hebben gehouden, als de ontvangen indruk niet zoo sterk was geweest. Haar na te snellen en op straat aan te spreken, durfde hij nu niet meer. Maar zijn verlangen, om een natuurlijke verklaring voor dat wonderbare verschijnsel te vinden, was toch te groot, dat hij zou hebben kunnen besluiten, om haar eenvoudig uit het oog te verliezen.

Zijn schreden zooveel mogelijk naar de hare richtend, liep hij haar na, zonder den afstand te verminderen, die haar van hem scheidde. En hij gaf deze blijkbare geheel doellooze vervolging ook niet op, toen hij langzamerhand tot de overtuiging kwam, dat de vrouw, als zij een bepaald doel had, dit niet in een bepaalde richting, maar langs allerlei vreemde omwegen trachtte te bereiken. De ouderwetsche snit van haar kleeding, die in dien vorm misschien nog slechts in een afgelegen uithoek der provincie gedragen werd, zou immers doen vermoeden, dat zij hier in Breslau vreemd was en daarom verkeerd liep, maar dan was zij toch wel eens aarzeland aan den hoek van een straat blijven staan of had zich vragend tot een der vele voorbijgangers gewend, inplaats van rustig dan deze, dan die straat in te loopen.

Telkens had Rudolf weer bij zichzelf gezegd, dat er in gestalte en tred en in houding der vrouw niets aan zijn vader herinnerde, en de avontuurlijke gedachte, die straks even in hem opgekomen was, dat de ernstige, sombere, van alle dwaze grappen afkeerende man zich zoo eigenaardig had kunnen verkleeden, had hij reeds lang als iets onmogelijks van zich afgezet. Als hij desondanks nog steeds het spoor der oude vrouw volgde, dan lag de verklaring daarvan alleen in het vreemde gevoel, dat er voor hem ook behalve die vermoede gelijkenis iets bekends in haar uiterlijk was.

(Wordt voortgezet)

Klokken

*

*Meneer de Redacteur, mag ik
Een plaatsje in uw blad?
Het handelt over 't uiterlijk
Der hedendaagsche stad.
En wel bijzonder van die klok.
Die hangt in elke straat,
En die steeds voor of achter is,
Of heelemaal niet gaat.*

*Hoe was het vóór die klokkenzucht?
Je had een remontoir,
Je hield je aan dien trouwen knol,
En daarmee was je klaar.
Maar nu je alsmaar klokken ziet,
D'een na en d' andre voor,
Nu meet je zelf de juiste niet,
En komt te laat aan 't spoor.*

*Ach, wie nu zoo gediensig is,
En 'n klok uithangt op straat,
Hij zorge tevens, dat zijn klok
Ook naar behooren gaat.
Maar als die als een jachthond rent,
Of sukelt als een slak,
Dan laat hij 't best, als ik, zijn klok
Zorgvuldig in zijn zak.*

M. v. W.

heden, die hem hier hadden gebracht, moesten ten slotte toch den ongeschikten tijd van zijn komst verontschuldigen.

Dus liep hij vol moed de deur van den kruidenierswinkel voorbij, die in de benedenverdieping gelegen was, en begon de trap op te gaan. Maar hij had zijn voet nog op de eerste tree, toen hij hoorde, hoe boven een sleutel omgedraaid en een deur geopend werd. Onwillekeurig bleef hij luisterend staan, want het kon slechts de deur der woning van mevrouw Abt zijn, die daar in de scharnieren had gekraakt. En in het volgende oogenblik ging er een ijskoude rilling over zijn rug, want hij hoorde een kort kuchen, dat hij aan den eigenaardigen klank als het karakteristieke hoestje van zijn vader herkende — een hoestje, zooals hij anders nog nooit van iemand had gehoord en dat hem in zijn kinderjaren vaak genoeg had doen schrikken, als het hem de nadering van den gevreesden man aankondigde.

Zijn eerste gedachte was, dat hij hier in geen geval zijn vader mocht ontmoeten; tegelijk begreep hij echter ook, dat er nu, terwijl er nog slechts enkele treden van de wenteltrap tusschen hen lagen, niet meer aan vluchten te denken was. En zonder lang na te denken, enkel handelend volgens de ingeving van het oogenblik, verborg hij zich in den donkeren hoek, die door een klein portaal naast de

Teekenzaal voor werktuig-bouwkunde.

De directeur van de M.T.S. de heer de Groot in zijn werkkamer.

gevoel en liefde voor hun vak. Als zij zich al deze deugden eigen maken, staat de geheele wereld voor hen open.

De Middelbare Technische School te Heerlen nu stelt zich ten doel het kweeken van zulke jongemannen.

Op deze school worden hun, die met veel lust en ijver de theorie en praktijklessen volgen, zooveel kennis en kunde bijgebracht, dat zij later, als zij eerst nog eens een paar jaar in de maatschappij

Middelbaar Technische School te Heerlen

Het zal wel geen verwondering wekken, dat met den enormen vooruitgang van de industrie, vooral in de provincie Limburg, ook de behoefte is toegenomen aan energieke, praktisch en theoretisch degelijk onderlegde jonge mannen, welke behoefte in de toekomst mogelijk nog grooter zal worden.

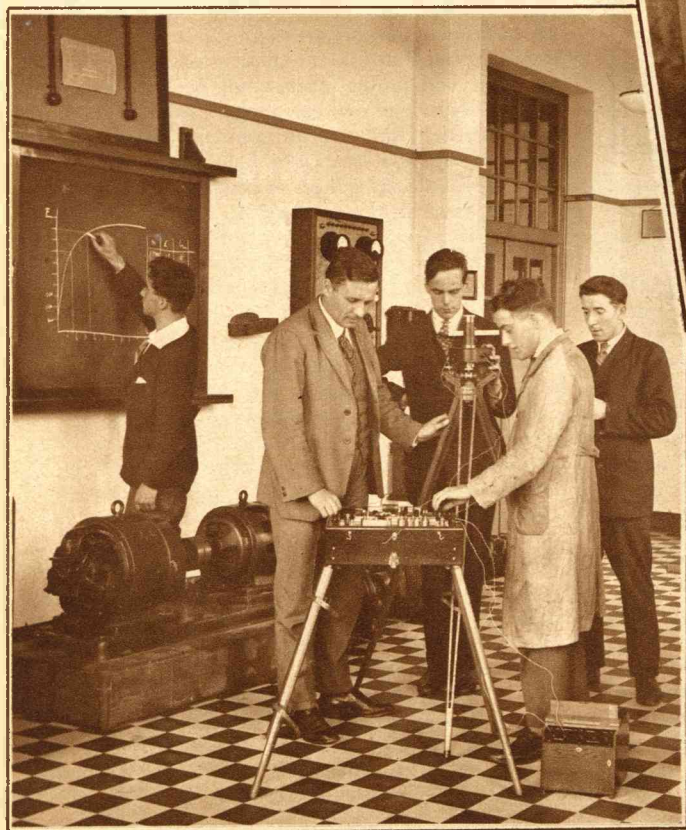
De industrie in Limburg is nog in haar opkomst, doch gaat langzaam maar zeker voorwaarts. De mijnindustrie vermechaniseert zich met verbazingwekkende snelheid en formeert verschillende nevenbedrijven.

Limburg ontplooit zich meer en meer en er voltrekt zich daar een niet meer te stuiten proces.

Doch niet alleen in Limburg, neen, in heel Nederland en nog meer in de Koloniën, bestaat er behoefte aan praktisch bruikbare jongemannen met een helder verstand, die geducht de handen uit de mouwen kunnen steken en bezielde zijn met ernst, toewijding, plichtsbef, verantwoordelijkheids-

De timmerwerkplaats.

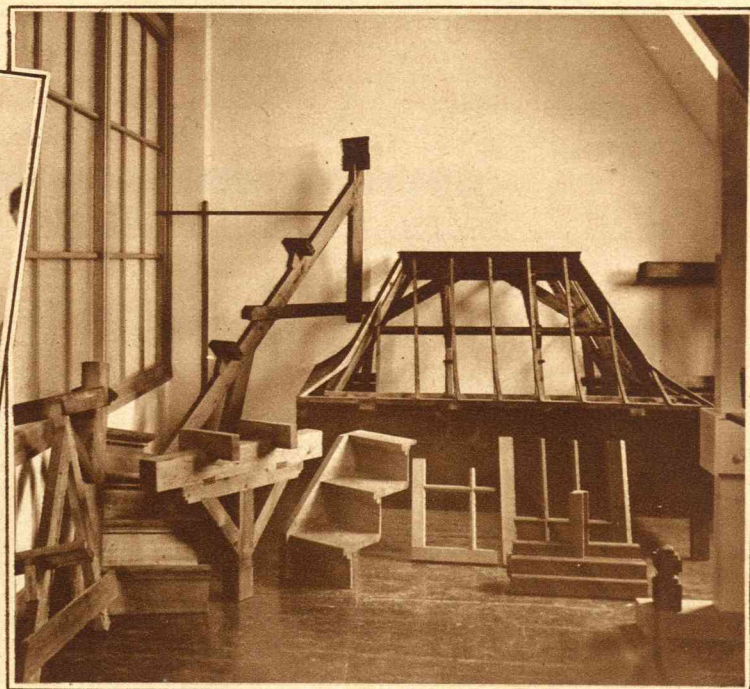
In het electro-technisch laboratorium.

Theorielokaal.

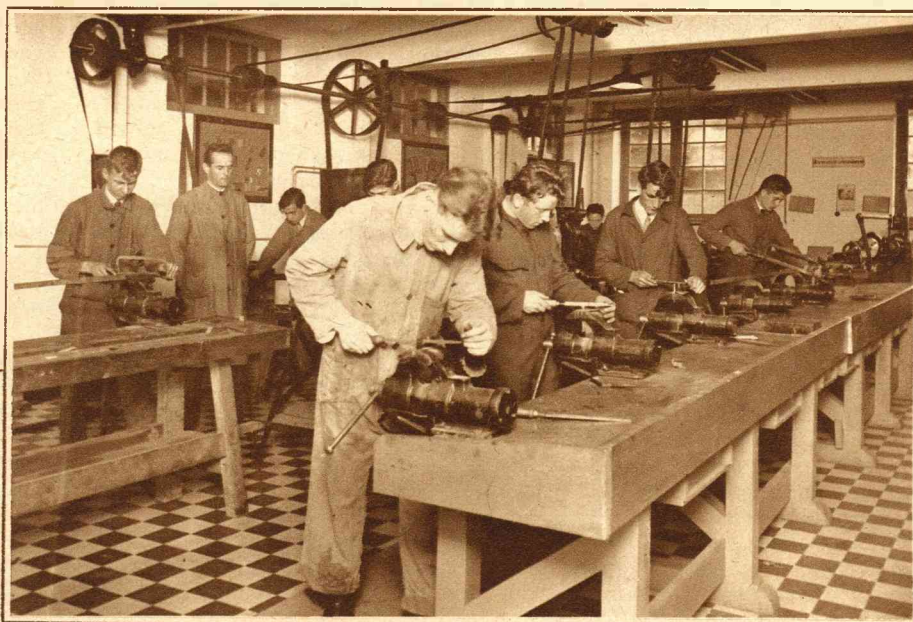
De smederij.

Afdeling bouwkunde.

werkzaam en hun verworven kennis en kunde weten in te stellen op hun praktisch beleven, in staat zullen zijn in hun vak in de industrie op te treden als technische helpers der leidende ingenieurs in de groote bedrijven, of zelfs als chefs of bedrijfsleiders van kleine bedrijven, ja mogelijk als eigenaars van zelf opgerichte zaken en bureaux.

Het is dan ook begrijpelijk, dat er voor de M. T. S. te Heerlen, welke in een werkelijke behoefte voorziet, steeds meer belangstelling is gekomen. Het aantal leerlingen is in de laatste twee jaren meer dan verdubbeld.

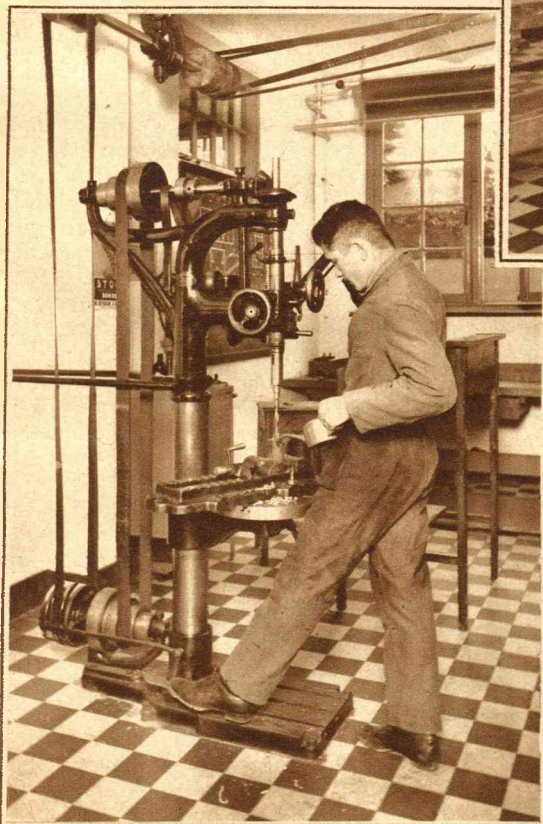
In de bankwerkerij.

drie-jarige cursus en M.U.L.O.-scholen en leerlingen van Ambachtsscholen. Alleen leerlingen met 'n behoorlijken wiskundigen aanleg worden aangenomen. Het leerplan voor beide categorieën is gedurende

de eerste twee jaren verschillend en is er op ingesteld, dat aan het einde van de tweede klasse de leerlingen zoo veel mogelijk even ver zijn gevorderd. In de derde klasse is het onderwijs voor allen gelijk en volgen de leerlingen van eenzelfde vakafdeeling dezelfde lessen.

De cursus voor werkmeester duurt vier jaren, terwijl hiervoor een aparte regeling geldt. Het onderwijs aan de M.T.S. wordt zoo praktisch mogelijk gegeven. Er wordt volkomen rekening mee gehouden wat in de praktijk van de jongelieden wordt gevergd.

We kunnen gerust zeggen, dat deze inrichting voor de provincie van zeer groot belang is en we zijn verheugd dat wij onze lezers, dank zij de welwillende medewerking van den directeur, Ir. G. H. M. de Groot, een kijkje kunnen geven van deze prachtige en zeer nuttige instelling.

Aan den arbeid.

De M. T. S. te Heerlen geeft opleiding voor de bouwkunde, werktuigbouwkunde, electrotechniek, werkmeester en — vermoedelijk binnenkort — ook voor de chemische techniek.

De cursus is een driejarige. Na de eerste twee klassen te hebben doorlopen gaan de leerlingen gedurende een vol jaar in de praktijk, waarna zij de derde klasse volgen. Het diploma kan dus na tenminste vier jaren worden behaald. Gedurende het praktijkjaar blijven de leerlingen het contact met de school onderhouden.

Het onderwijs is zoodanig ingericht, dat twee categorieën van jonge lieden kunnen worden toegelaten, n.l. leerlingen, afkomstig van de H.B.S.

Een aantal leerlingen in de groote gehoorzaal.

GOUDDORST

Vrij naar het Engelsch van E. Philips Oppenheim

En nu wil ik wel graag weten," zeide zij, „waarom je, na al dien tijd gezwezen te hebben, het vanmiddag geraden vond, om me de waarheid te vertellen."

„Omdat je mij verteld hebt, dat je zoo juist naar Scarlett Trent was geweest," antwoordde hij.

„En wat ter wereld had dat er mee te maken?"

„Omdat Scarlett Trent bij je vader was, toen hij stierf. Ze waren op een expeditie ergens, in de bosschen — dezelfde expeditie, die den grondslag heeft gelegd voor Trent's vermogen."

„Ga door," zei ze. „Zeg me alles, wat je weet. 't Is buitengewoon, wat je daar zegt."

„Nu, ik ben blij, in ieder geval, dat ik je dat vertellen kan," zei hij. „Ik mocht je vader altijd, en ik bracht hem weg, toen hij Engeland verliet, en ik heb sindsdien dikwijls aan hem geschreven. Ik geloof, dat ik de eenige was, hier in het land, die briefwisseling met hem onderhield — behalve dan zijn advocaat en zaakwaarnemer. Hij leidde een heel avontuurlijk, en — naar ik vrees — niet heel gelukkig leven. Hij schreef nooit vroolijk, en hij verpandde het grootste deel van zijn inkomen. Ik doe hem geen verwijten voor wat hij ook deed. Een man moet een beetje verantwoordelijkheid hebben, of iemand, die van hem afhangt, om op den rechten weg te blijven. Om je de waarheid te zeggen, ik geloof niet, dat hij dat deed."

„Arme papa!" mompelde zij. „Natuurlijk deed hij dat niet. Ik geloof zeker, dat ik zelf ook bergaf zou gegaan zijn, als ik zóó behandeld was."

„Nu, hij zwierf rond, van plaats tot plaats, en eindelijk kwam hij terecht bij de Goudkust. Daar verloor ik hem uit het gezicht, en die paar brieven van hem waren bitterder en wanhopiger dan ooit. In den laatsten brief, dien ik kreeg, stond, dat hij juist op een expeditie ging naar het binnenland, met een anderen Engelschman. Ze zouden een bezoek brengen bij een inlandschen koning, en trachten zekere concessies van hem te verkrijgen, waaronder begrepen het recht, om een schitterende goudmijn te exploiteeren ergens in de buurt van het dorp Bekwando."

„Hé, de groote Bekwando-maatschappij!" riep ze uit. „Dat is de maatschappij, die Scarlett Trent zoo juist in 'n Naaml.Vennootschap heeft omgezet."

Davenant knikte.

„Juist. Het was een vreeselijke risico, die ze liepen," zeide hij, „want het was een wild volk, en een doodelijk klimaat. Maar hij schreef nog vroolijk voor zijn doen. Hij had een compagnon, zeide hij, die sterk en vastberaden was en ze hadden geschenken bij zich, waarvoor hij den laatsten cent van zijn inkomen verpand had. Het was een wanhopige onderneming misschien, maar ze was naar zijn smaak, en dan zei hij me dit, Ernestine. Als hij slaagde, en rijk werd, zou hij naar Engeland terugkeeren om jou eens te zien. Hij was zoo veranderd, zei hij, dat niemand ter wereld hem herkennen zou. Arme drommel! Het was de laatste brief, dien ik van hem kreeg."

„En ben je er zeker van," zei Ernestine langzaam, „dat Scarlett Trent zijn compagnon was?"

„Beslist zeker. Trent's eigen geschiedenis klopt er heelemaal mee. In het prospectus van de mijn staat, dat de concessie hem verleend is door den koning van Bekwando in dezelfde maand, als je vader mij schreef."

„En wat voor nieuws heb je sindsdien gehad?"

„Alleen dezen brief — dien ik je voor zal lezen — van een missionaris in die streken. Het duurde zóó lang, dat ik niets meer hoorde, dat ik inlichtingen inwon, en dit is het resultaat."

Ernestine nam den brief, en las dien onbewogen.

Fortnrenig.

„Geachte Heer,

In antwoord op uw brief om inlichtingen betreffende de verblijfplaats van een zekeren mr. Richard Grey, werd de zaak in mijn handen gesteld door den agent van messrs. Castle, en ik ben persoonlijk naar Buckomari gegaan, het dorp, waar men het laatst van hem gehoord had. Het schijnt, dat hij in Februari 18.. op een expeditie ging naar Bekwando, in het binnenland, met een Engelschman, genaamd Trent, met het oogmerk, om land te koopen van een inlandschen koning, of wel om de concessie te verkrijgen, om de rijke goudmijnen in die streek te ontginnen. De expeditie schijnt succes te hebben gehad, maar Trent kwam alleen terug, en verklaarde, dat zijn kameraad een aanval van moeraskoorts had gekregen op den terugweg, en binnen enkele uren gestorven was."

Het spijt me zeer, dat ik u zulk droevig en schaarsch nieuws moet zenden. Ik heb overal nagevraagd, maar kan geen spoor van hem of van een brief of van iets, dat hem heeft toebehoord, ontdekken. Ik weet alleen, dat mr. Grey hier algemeen bekend was onder den schuilnaam Monty.

Ik voel geheel en al de smart, die deze brief u ongetwijfeld zal veroorzaken, en vertrouwend, dat u troost moogt zoeken en vinden, waar hij alleen gevonden kan worden, verblijf ik,

uw dw. dn.

CH. ADDISON."

Ernestine las den brief zorgvuldig, en in plaats van hem aan Davenant terug te geven, stak ze hem in haar zak, terwijl ze opstond.

„Cecil," zei ze, „ik verzoek je, om nu terstond heen te gaan. Je kunt morgen op denzelfden tijd terugkomen. Ik wil deze zaak eens kalm overdenken."

Hij nam zijn hoed.

„Er is nog één ding, Ernestine," zei hij langzaam, „Van messrs. Castle ontving ik nog een kort

bericht, dat ik — ingevolge zijn verzoek — verbrand heb, zoodra ik het gelezen had. Ik geloof, dat ze het eerlijk meenden, toen ze mij vertelden, dat ze uren lang geaarzeld hadden, of ze mij die weinige regels zouden sturen of niet. Zij besloten evenwel, dat te doen, maar zij vertrouwden op mijn woord van eer, dat ik het bericht zou vernietigen, zoodra ik het gelezen had."

„Nu?"

„Zij achtten het hun plicht, mij te laten weten, dat er geruchten in omloop waren aangaande de wijze, waarop je vader aan zijn eind gekomen was. Het schijnt, dat Trent den naam had van roekeloos en driest, en ingevolge een of andere afspraak, die ze onderling gemaakt hadden, had hij geweldig voordeel bij den dood van je vader. Er schijnt geen werkelijk bepaalde grond geweest te zijn voor het gerucht, behalve, dat je vader niet gevonden werd op de plaats, waar Trent zei, dat hij gestorven was. Afgezien daarvan, een menschenleven is in die streken niet veel waard, en hoewel je vader er slecht aan toe was, wat zijn gezondheid betrof, kon zijn dood onder zulke omstandigheden niet anders dan verdacht zijn. Ik hoop, dat ik niet te veel gezegd heb. Ik heb het je net zoo trachten voor te leggen, als het mij werd voorgelegd."

„Dank je," zei Ernestine. „Ik geloof dat ik het begrijp."

XVIII

Het diner was dien avond in den huize Trent niet bijzonder levendig. Trent had belangrijke zaken aan zijn hoofd, en was allerminst genegen, om de conversatie gaande te houden terwille van zijn ongenooide gasten. Da Souza's weinige opmerkingen beantwoordde hij met verachtelijk stilzwijgen, en mrs. Da Souza gaf hij alleen antwoord met ja of neen. Julie, zenuwachtig en terneergeslagen, sloop weg vóór het dessert, en mrs. Da Souza volgde haar spoedig, heel zwaar, en met een air van gekwetste waardigheid. Da Souza, die de deur voor haar open deed, ging naar zijn stoel terug, en tikte somber met zijn servet de kruimels van zijn pantalon.

„Ach, loop naar de maan, Trent," merkte hij op gekwetsten toon op. „Je hadt toch wel wat aardiger kunnen wezen. Een buitengewoon leuk diner voor de dames, dat moet ik zeggen."

„Men is gewoonlijk niet aardig voor gasten, die blijven, als hun dat niet gevraagd wordt," antwoordde Trent grof. „Maar al had ik niet veel te zeggen tegen je vrouw en dochter, ik heb een paar woordjes te spreken met jou. Schenk je dus in, en luister."

Da Souza deed, zooals hem verzocht werd, maar niet van harte. Hij strekte zich uit in zijn stoel, en keek peinzend neer op zijn breede overhemd, in het midden waarvan een reusachtige diamant schitterde.

„Ik ben vandaag in de City geweest, zooals je weet," ging Trent voort, „en ik kwam tot de ontdekking, — zooals ik al verwacht had — dat je moeite hebt gedaan, om je te ontdoen van je aandeelen in de Bekwando-maatschappij."

„Ik kan je verzekeren...."

„Ach, schei uit!" viel Trent hem in de rede. „Ik weet, wat ik zeg. Maar ik wil niet, dat je je op die manier losmaakt. Versta je me? Als je het nog verder probeert, zal ik de markt tegen je keeren, het koste, wat het kost. Ik wil je

DRIE AARDIGE VRIENDJES. Een achtjarig meisje, Olga Astley geheeten, houdt er twee bijzondere vrienden op na, namelijk de kleinste ponny en olifant van de wereld, welke iederen ochtend en avond gedwee met hun kleine meesteres een straatje rond gaan.

dochter niet trouwen, ik wil me niet laten afpersen, en ik wil me niet dwars laten zitten. We zijn er samen in, er op of er onder. Als je mij neertrekt, dan trek ik je mee. Ik wil toegeven, als Monty zich morgen in Londen presenteerde, en zijn volle aandeel opvroeg, dat we dan geruïneerd zouden zijn maar daar is geen kans op. Zooals je zelf gezegd hebt, is er geen oogenblikkelijk gevaar, en je moet de zaak in mijn handen laten, en mij laten doen, wat ik het beste vind. En als je me streken achter mijn rug uithaalt — kijk eens hier, Da Souza, dan sla ik je neer, dat is zeker. Versta je me? Ik zou dat kunnen doen, zonder dat iemand er wijzer van werd, voorzoover het mij betrof. Onthoud goed, wat ik je zeg, Da Souza. Je hebt een vermogen bijeengegaaard, en wees daar tevreden mee. Dat is alles."

"Dus je wilt Julie niet trouwen?" zei Da Souza somber.

"Neen, ik mag sterven, als ik dat wil!" antwoordde Trent. "En kijk eens hier, Da Souza, ik ga hier weg naar de stad toe, morgen. Ik heb een gemeubileerd huis gehuurd in Dover Street. Jij kunt hier blijven, als je wilt, maar er zal alleen een huisbewaarder zijn. Dat is alles, wat ik te zeggen heb. Maak het je nu gezellig met port en sigaren. De laatste avond, zie je. En neem mij nu niet kwalijk. Ik heb wat frissche lucht noodig."

Trent slenterde door de openstaande deur den tuin in, en slaakte een diepen zucht van verlichting. Hij was weer een vrij man. Hij had nieuwe gevaren in het leven geroepen — hij had een nieuwen vijand te trotseeren. Maar wat gaf hij daarom? Zijn heele leven had hij gevaren het hoofd geboden, en vijanden neergeslagen. Wat hij vroeger gedaan had, kon hij nu wéér doen. Terwijl hij een pijp aanstak, en op en neer liep, voelde hij, dat deze nieuwe stand van zaken een zekere smakelijkheid gaf aan zijn leven, althans een zeker — lang niet aangenaam — gevoel van iets blijvends wegnam, dat door zijn grootsche verrichtingen van den jongsten tijd in de financiële wereld scheen gewekt te zijn. En wat kon Da Souza per slot van rekening doen? Zijn voorspoed was totaal afhankelijk van het welslagen van de Bekwando-maatschappij. Hij was er de man niet naar, om de gans dood te maken, die zoo'n prachtig stel gouden eieren legde. Neen, zoover hem betrof, maakte hij zich, bij koel overleg, nauwelijks ongerust over de zaak. Terwijl hij het pijnboschje naderde, vergat hij zelfs alles daaromtrent. Iets anders nam zijn gedachten in beslag!

Er had zoowel een lichamelijke als geestelijke verandering in hem plaats. De harde uitdrukking van zijn gelaat werd zachter; wat er ruw was in de grove lijnen, verloor het terugstootende. Hij duwde het poortje open met vingers, die bijna eerbiedig waren. Ten laatste bleef hij staan op precies dezelfde plaats, waar hij haar het eerst gezien had. Misschien besefte hij op dat oogenblik het volkomenst en duidelijkst de merkwaardige verandering, die over hem gekomen was — over hem, hardvochtig en stoffelijk als hij was, en totaal onbekend met de vrouwelijke wereld. Met een aangenaam gevoel van algeheele overgave van zichzelf trachtte hij de beteekenis van die verandering te ontdekken. Hij begreep graag door en door alles, wat hij zag en voelde, en deze nieuwe atmosfeer, waarin hij zich bevond, was een merkwaardige bron van opwekking voor hem. Maar hij wist, dat de voornaamste figuur van dit alles dit meisje was — dat hij op deze plek gekomen was om aan haar te denken, en dat zij van nu af aan voor hem a. h. w. de maatstaf geworden was van die dingen, welke het de moeite waard was, in dit leven te bezitten. Alles aan haar was als een openbaring voor hem geweest. De vrouwen, die hij tot dusver ontmoet had bij zijn strijd om zich omhoog te werken, hadden slechts zijn verachting gaande gemaakt. Het was wonderbaarlijk, hoe volkomen en hoe duidelijk hij Ernestine terstond herkend had als een type van die andere vrouwenwereld, waarvan hij — zooals hij zelf toegaf — niets wist. En toch was het nog maar zoo kort geleden, sinds zij in zijn leven verschenen was,

zoo kort, dat hij zich zelfs ietwat onbehaaglijk voelde over de buitengewone kracht van deze nieuwe gewaarwording — een „iets", dat was opgeschoten als een woudreus in een wereld van bevoering — een levend, en volgroeid „iets", machtig, en niet maar zoo opeens weer te verwijderen. Hij betrapte zich erop, dat hij alle andere dingen in het leven van een ander standpunt ging beschouwen. Zijn gevoel voor verhouding was gewijzigd, zijn financiële triomfen waren niet langer allesoverheerschend. Hij was zelfs geneigd, om die opzijde te schuiven, en ze meer te beschouwen als een afzonderlijk voorval in zijn loopbaan. Hij verbond haar thans met al die plannen, betreffende de toekomst, welke hij reeds vaag gevormd had, sinds hij in stijgende mate successen was gaan behalen.

Een niet alledaagsch schouwspel was voor kort in Londen te beleven, toen een Universiteitsstudent het in zijn hoofd kreeg om een Engelschen „bobby" even te assistieren bij zijn moeilijke verkeersregeling. Met de dikke das om den hals en de groote parapluie in zijn hand maakt onze student wel een potsierlijken indruk naast den kalmen verkeersagent.

Zij behoorde tot de wereld, welke hij trachtte binnen te gaan, en die tegelijkertijd de prikkel en het voorwerp van zijn verlangens was. Hij vergat alles aangaande Da Souza en diens bedreigingen, alles aangaande dien gebroken, half-waanzinnigen ouden man, die met peinzende oogen heenzag over den oceaan, die hem daar hield als een balling. Hij herinnerde zich niets dan deze wonderbare, nieuwe gewaarwording, die in zijn leven gekomen was. Een maand geleden zou hij gelachen hebben om de gedachte alleen al, dat er iets de aandacht verdiende, behalve de pleinen en straten van de geldwisselmarkt. Vanavond kende hij andere dingen. Vanavond wist hij, dat alles, wat hij tot dusver gedaan had, als niets was — dat tot dusver zijn voet nog slechts gezet was op den drempel van het leven, en langs het pad, dat hij zich moest uithouwen, vele nieuwe werelden lagen, om te overen. Vanavond zeide hij tot zichzelf, dat hij tegen dat alles was opgewassen. Er was iets daarbuiten in het vage maanlicht — iets, dat uit de schaduwen, en de van rozegeur vervulde lucht, en de heerlijke, loome stilte scheen te komen — dat het bloed in zijn aderen sneller deed stroomen, als bij tooverslag....

En toch kwam telkens weer diezelfde gedachte. Zij lag als een kleine, maar dreigende en sombere schaduw over al die schitterende verwachtingen en toekomstdromen, waarvan zijn hoofd vol was. Tot zoóver had hij het spel gespeeld als een hardvochtig man misschien, en als een zelfzuchtig man,

maar altijd eerlijk. Thans was hij voor de eerste maal afgeweken van den tot nog toe beganen weg. Hij zeide tot zichzelf, dat hij niet verplicht was, om Da Souza's verhaal te gelooven — dat hij Monty had achtergelaten in de eerlijke overtuiging, dat deze buiten het bereik van alle menschenlijke hulp was. Toch wist hij, dat zulk een troost de zuiverste spitsvondigheid was. Terwijl hij op en neer liep, verbeelde hij zich meer dan ééns, dat het ingevalen gelaat van een ouden man, met peinzende, treurige oogen, door de avondschemering hier en daar voor hem opdoemde; en hij bleef staan, om met ingehouden adem te luisteren naar den wind, die in de olmen ruischte, terwijl hij meende, dat hij dienzelfden hartstochtelijken kreet nog in zijn ooren hoorde klinken — den kreet van een ouden man, die van zijn ras was afgesloten, en den dood verbeidde, in een eenzaam land.

XIX

Ernestine vond enkele dagen later 's morgens een brief bij haar bord, die haar tamelijk verbaasde. Hij was van een advocatenkantoor in Lincoln's Inn — van de advocaten van de familie Eastchester — en behelsde het verzoek, dat zij dien morgen even zou aankomen, teneinde hen te spreken over een belangrijke zaak — alleen een paar vormelijke regels, en een handtekening. Ernestine, die de laatste dagen beleedigde brieven geschreven had aan al haar familieleden, glimlachte, toen zij het schrijven neerlegde. Misschien was de familie naar mr. Cuthbert gegaan, om zich door hem te laten verdedigen, en haar tot een meer redelijken kijk op de dingen te brengen. Dat idee was gemakkelijk genoeg, maar haar eerste neiging was, om niet te gaan. Louter en alleen de geschikte verbinding van een vrijen morgen met een zekere mate van nieuwsgierigheid bracht haar er toe, om aan de uitnodiging gevolg te geven.

Zij werd blijkbaar verwacht, want zij werd terstond in het privé-kantoor van den oudsten firmant gelaten. De klerk, die haar binnenliet, noemde haar naam niet al te duidelijk, en de bejaarde heer, die bij haar binnenkomst van zijn stoel opstond, zag haar vragend aan.

"Ik ben juffrouw Wendermott," zei ze, naar voren komend. "Ik kreeg vanmorgen een brief van u. U wilde me spreken, geloof ik."

Mr. Cuthbert nam terstond zijn monocle af, keek haar nu niet meer vragend aan, en stak haar de hand toe.

"Beste juffrouw Wendermott," zeide hij, vergeeft u de gebrekkige oogen van een oud man. O, ja, u bent het, dat is zeker. Gaat u zitten, juffrouw Wendermott. Goede hemel, wat een gelijkenis!"

"U bedoelt: met mijn vader?" vroeg ze kalm. "Met uw vader, juist, die arme, goede, oude kerel! Vergeef me de uitdrukking, juffrouw Wendermott. Uw vader en ik waren samen op Eton, en ik kan, geloof ik, wel zeggen, dat we altijd wat meer waren dan advocaat en cliënt. In zijn hart was hij een beste kerel — een goede, beste kerel."

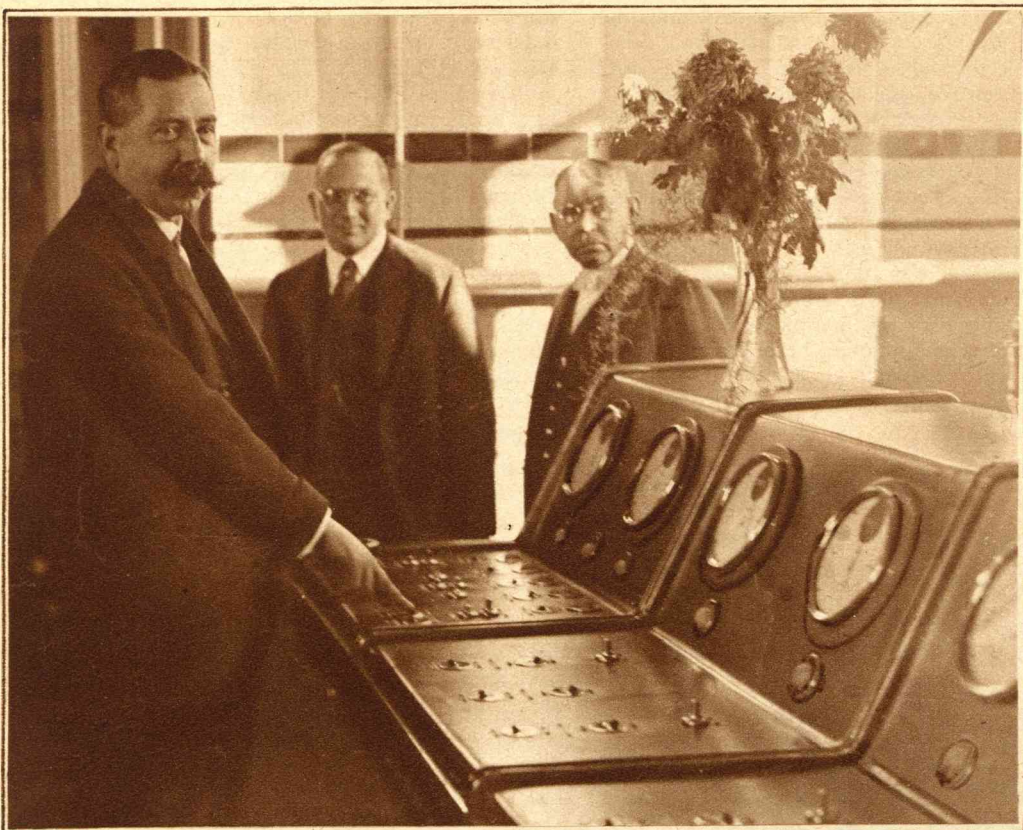
"Het is heel mooi, u zoo over hem te hooren spreken, mr. Cuthbert," zeide zij. "Mijn vader is misschien erg dwaas geweest (ik geloof, dat hij werkelijk nog erger dan dwaas was), maar ik vind, dat hij hoogst afschuwelijk en schandelijk behandeld is, en zoolang ik leef, zal ik nooit den menschen vergeven, die er aansprakelijk voor waren. Ik bedoel natuurlijk niet u, mr. Cuthbert. Ik bedoel mijn grootvader en mijn oom."

Mr. Cuthbert schudde langzaam het hoofd.

"De graaf was een erg trotsche man," zeide hij, "een erg trotsche man."

"U mag het trots noemen," riep zij uit, "ik noem het stand en lage zelfzucht. Ze hadden geen recht, om hem tot zulk een offer te dwingen. Hij zou erin toegestemd hebben — daar ben ik van overtuigd — om kalm ergens in Engeland te gaan wonen, om hun uit den weg te blijven, en zich op iedere redelijke manier naar hun wenschen te voegen. Maar hem te berooven van tehuis en vrienden en familie en naam — nu, moge God hen daarvoor ter verantwoording roepen, en hen oordeelen zooals zij over hem oordeelden."

(Wordt voortgezet)

Limburgsch Foto-nieuws

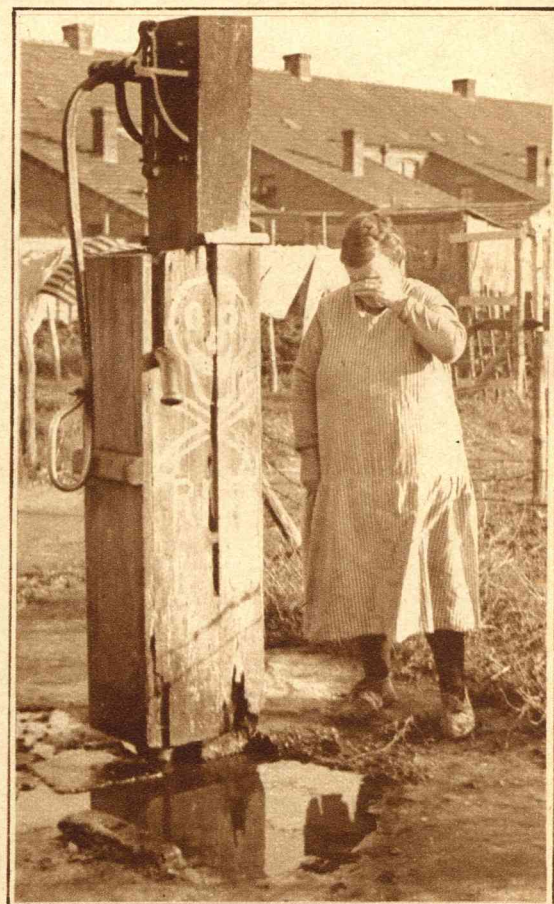
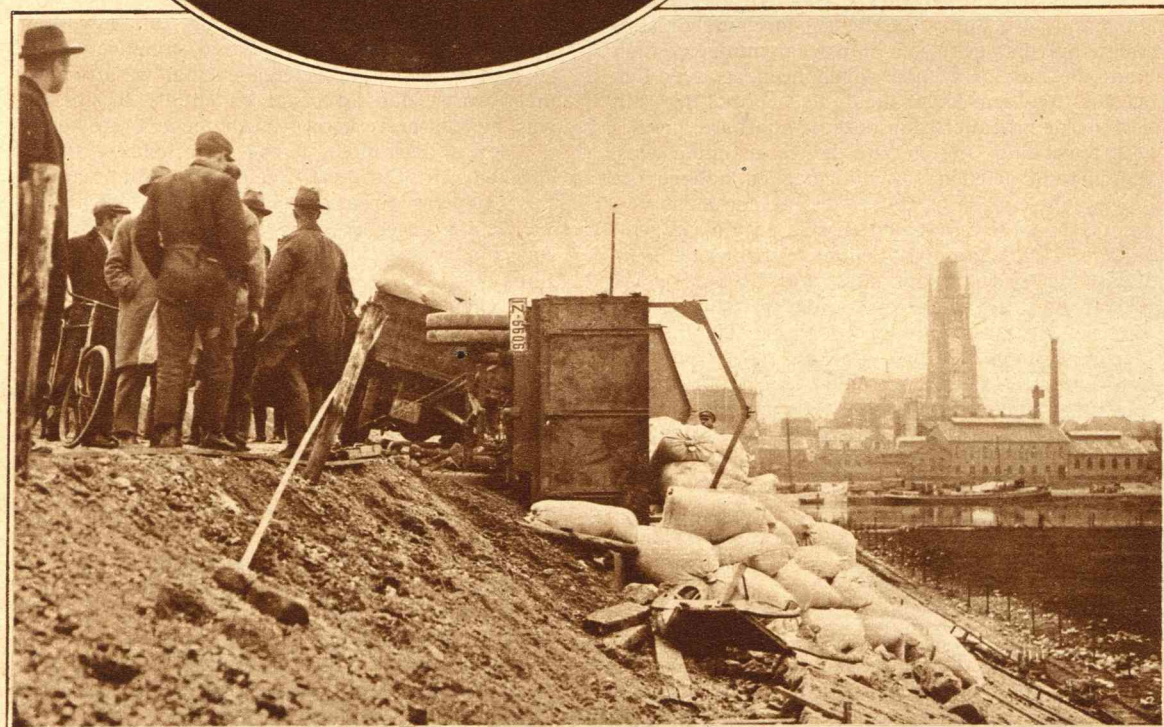
Door den Commissaris der Koningin in de provincie Limburg, baron van Hövell tot Westerflier, is 20 Nov. het vol-automatische waterleidingsbedrijf te Weert officieel in gebruik gesteld. Voor deze gemeente is het een zeer groote vooruitgang, daar nu het omslachtige water halen bij de pompen is afgehoopen.

De Commissaris der Koningin stelt het zoo nuttige bedrijf in werking.

Het zegenen van
de waterputten.

Zondag had te Posterholt de plechtige installatie plaats van den nieuwen pastoor, bij welker gelegenheid wij deze aardige foto van de aanbidding van den herdersstaf aan den HoogEerw. Heer Theelen maakten.

Het doet altijd verdrietig aan, een ouden vriend te moeten missen; een traan op zijn graf en dan . . . de pomp is dood, leve de waterleiding

De vorige week Dinsdagmiddag had te Roermond een ernstig auto-ongeluk plaats op den Hornerweg. Op het geïmproviseerde weggedeelte (in verband met de ophoogingen door de opvijzeling der Maasbrug) zakte een Duitsche vrachtauto met aanhangwagen, waarop 15.000 K.G. meel geladen, op den grond en sloeg met z'n vrachtje om.

Roermond door B.V.V. met 5-2 geklopt. Kiekje uit deze ontmoeting, waarin de doelpunten zoo goedkoop waren. Voor het doel van R.F.C. — Wijnperle in actie.

SPORT VAN ZONDAG

Veelal voeren tegenwoordig de jongere clubs 't grootste woord, doch in de Zuidelijke eerste klasse van den N.V.B. is men bezig met deze gewoonte te breken. Daar hebben thans twee der oudste vereenigingen de leiding en naar het zich laat aanzien met een behoorlijke kans om deze eenigen tijd te behouden.

Willem II staat er met slechts drie verliespunten uit 7 wedstrijden het beste voor. De nationalen

gaandeweg wel weer naar voren zullen komen. Of dit echter ver genoeg zal zijn om nog aanspraak te kunnen maken op een hernieuwd kampioenschap is zeer de vraag. Een achterstand van vijf punten loopt men in deze afdeeling niet zoo gemakkelijk in.

N.A.C. trok in baroniestad danig te keer. Longa trof het niet best de Bredanaars in zoo'n uitstekende conditie te treffen. Voorloopig is de jongste Tilburgsche club nog veilig. N.A.C. bezet thans een mooie plaats en het laat zich aanzien dat de Bredasche eerste klassers nu toch eindelijk weer eens een rol van betekenis gaan spelen.

Dan is er tenslotte nog M.V.V. De Maastrichtenaren hebben een paar oogenschijnlijk niet zoo lastige wedstrijden leelijk verloren, doch ondanks dit alles behooren zij toch tot de vijf clubs wier puntenaantal thans in de dubbele cijfers loopt. Ook nog een kans dus op het vette varken dat met de kampioenswedstrijden in huis wordt gehaald.

Het schijnt Bleijerheide meens met de kampioensplannen. Door een 2-1 overwinning op Miranda hebben zij deze club

niet alleen voorloopig afgeschud, doch zichzelf bovendien wat steviger op de bovenste plaats genesteld.

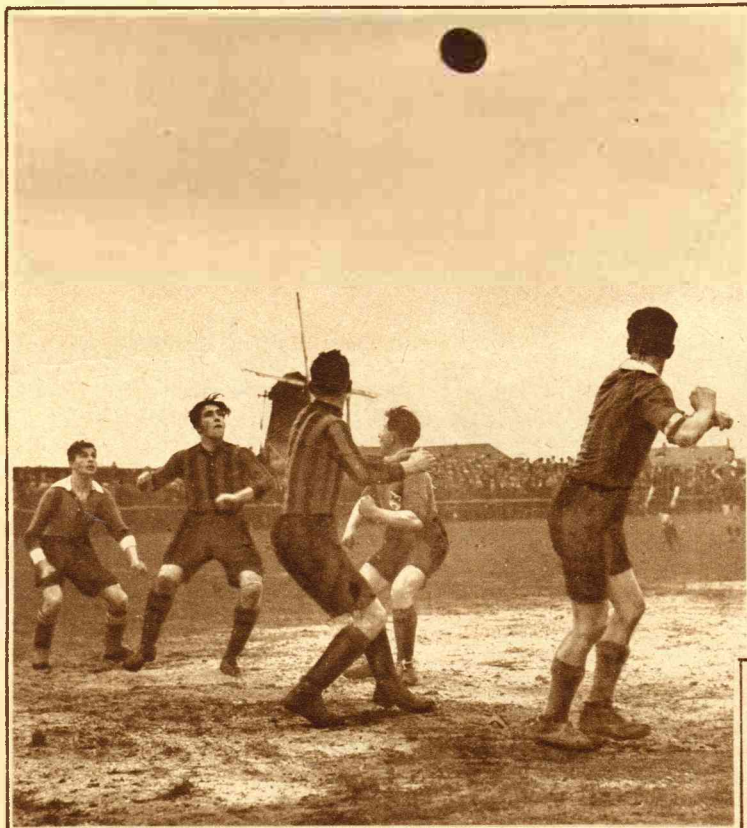
Staatsmijn Hendrik klopte met 2-0 Kerkradezoodat eerstgenoemde club met Emma en Bleijerheide het leidende trio blijft vormen. Men kan er van op aan dat het gedurende het verdere verloop van de competitie hier aan spanning niet zal ontbreken.

In de eerste klasse van de R.K.F. gaat de strijd om den begeerden titel voorloopig ook tusschen drie ploegen. Hier zijn V.V.L., Valkenburg en

R.F.C. door B.V.V. geslagen. Nogmaals de Roermondsche doelverdediger in actie bij een Bosschen aanval.

Cesar de gelukkigen. Deze drie kopclubs slaagden er alle in Zondag j.l. te winnen. Bepaald verrassend was in deze afdeeling de geweldige overwinning van O.N.S. op V.V.H. Met G.S.V. kunnen de O.N.S.-ers nog wel een kansje wagen, maar wij houden het er niettemin op dat één van het thans leidende drietal tenslotte wel de sterkste zal zijn, waarmede echter niet is gezegd dat de anderen dit maar zoo zonder meer behoeven te nemen. Daarvoor is de voetballerij een te wisselvallig spel.

Bij R.F.C.—B.V.V. te Roermond. De aanvallen der thuisclub in strijd met de Bossche verdediging.

hebben Zondag een sprekende overwinning behaald op good old Wilhelmina. De Tilburgenaren bewezen hierdoor dat zij terdege van plan zijn een woordje mee te spreken. Wilhelmina's positie werd er wat meer wankel door, doch tot geluk van de Bossche club werden de hekkensluiters in hun woonplaats eveneens geklopt. Hier was het B.V.V. dat met de punten huiswaarts trok, waardoor dus de Bossche balans in evenwicht bleef. Roermond heeft dus de kans om gelijk met de kanaries te komen, niet kunnen benutten.

Verkeeren we ten opzichte van de vraag wie ditmaal met den kampioenstitel zal gaan strijken nog absoluut in het onzekere, in de onderste regionen gaat de toestand zich heel wat duidelijker afteekenen. Voorloopig komen Roermond en Wilhelmina hier zeer waarschijnlijk niet weg.

Nu P.S.V. Zondag in Tilburg tegen N.O.A.D. gelijk heeft gespeeld mag worden aangenomen dat de Philipsmensen

V.V.V. dat Zondag j.l. in Helmond door de club van dien naam werd geklopt en daardoor zijn kampioenskans voor een groot deel verspeelde.

VROUWENLEVEN

Nieuwe Modes, Nieuwe Tijden?

Men voorspelt van de nieuwe modes, dat ze een algeheele omwenteling zullen brengen in het leven der vrouw.

Nu is het waar, dat de mode altijd een afspiegeling is geweest van den tijd, waarin zij heerschte. De stijf geregen corsetten en hooge stijve boorden gingen samen met bekrompenheid op velerlei gebied, welke langzamerhand overwonnen werd, wat weer gepaard ging met een meer gezonde en hygiënische kleding. Maar de door den oorlog gebrachte verruwing bracht ook een zekere verwildering in de kleding. De voetvrije rokken werden schaamteloos kort, de japonnen die den hals vrij lieten werden lager en lager uitgesneden, de mouwen werden verbannen. En waar meer en meer vrouwen buitenshuis gingen werken op allerlei gebied, namen ze steeds meer mannelijke allures aan.

Langzamerhand is er een kentering gekomen,

welke nu, door de veranderde vrouwenmode, opeens duidelijk tot uiting komt. Want het moge waar zijn, dat enkele vooraanstaande figuren in de modewereld nieuwe vormen scheppen, het is toch altijd de vrouw zelf, die de nieuwe modes teweeg brengt. Geeft zij haar goedkeuring niet aan nieuwe ontwerpen, dan zullen die zeer zeker geen succes hebben en daarom zorgen de modekoningin er terdege voor hun voelhorens uit te strekken eer ze met iets nieuws komen.

Zoo is nu een goed deel der vrouwen gaan walgen van allerlei buitensporigheden op modegebied, zoo is, over het algemeen, de vrouw tot de conclusie gekomen,

Zwartfluweelen japon met apart ingezette wijde en lange zijbanen.

Elegant hoedje van soepel koningsblauw vilt.

dat het al te vrije, man-achtige, studentikoze in haar optreden veel van haar charme wegneemt. En tengevolge van een en ander hebben we de tegenwoordige omwenteling: een mode, welke het hygiënische in de vrouwenkleding wil behouden, maar die de excessen verbant en die aan onze kleding, door snit en versieringen, weer meer vrouwelijkheid wil geven. Een en ander wat betreft de kleding voor den dag. Van de avondtoiletten, die voor de groote wereld werden ontworpen, zullen we hier maar liever zwijgen.

Onze afbeeldingen geven een paar nieuwmodische japonnen, flink voetvrij, zonder al te kort te wezen, niet te laag aan den hals en met lange mouwen.

Het eerste toilet van zwart fluweel, met de apart

Japon van zwart crêpe georgette met apart ingezette wijde banen in den rok. Geborduurde kraag en manchetten.

ingezette zijpanden en daarbij passende mouwgarneering, is van het modehuis Juliette Courtisien.

De tweede japon is van zwarte crêpe georgette, met wijd uitvallende apart ingezette banen in den rok en geborduurde kraag en manchetten. Zij werd ontworpen door het modehuis Riva.

Bijzonder elegant is ook de hoed van koningsblauw vilt, gelanceerd door het modehuis Henriëtte. Dit hoedje is eenvoudig en gemakkelijk zittend en tegelijk van groote sierlijkheid.

PAULA DEROSE.

GOEDKOOPE KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen, genummerd boven 4000, zijn verkrijgbaar aan „Het Patronenkantoor”, Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleding in de maten 88, 96, 104 bovenrijde à f 0.35, kinderkleding voor den bij 't model aangegeven leeftijd à f 0.35. Bij elk patroon handleiding voor 't knippen en naaien benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld naam en adres, nummer van 't model en 't blad waarin het voorkomt, en bovenrijde. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extra-toeslag. Van de gefotografeerde modellen en de teekeningen zonder of met lagere nummers zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gewenschte maten à f 1.— per stuk voor dames, voor kinderen f 0.50.

ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000
 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000
SUNLIGHT ZEEP
 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000
 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000

Pond's

beschermt Uw teint tegen
REGEN en WIND

Doe, alvorens uit te gaan, een weinig Pond's Vanishing Cream op gezicht, hals en handen. Pond's Vanishing Cream beschermt Uw huid tegen de invloeden van ons grillig klimaat.

Bent U langeren tijd aan het ruwe weer blootgesteld geweest, maak Uw huid dan soepel en reinig ze met Pond's Cold Cream. Doe dit laatste ook elken avond voor U ter ruste te begeven.

Verzorgt Uw Teint

Monsters
Pond's Extract Co. A'dam
zendt U twee monsters
en Pond's brochure na
inzending van 10 ct.

Pond's Vanishing & Cold Creams

Na het rooken
geeft

PIX
een heerlijken
verfrisschenden
smaak in
den mond.

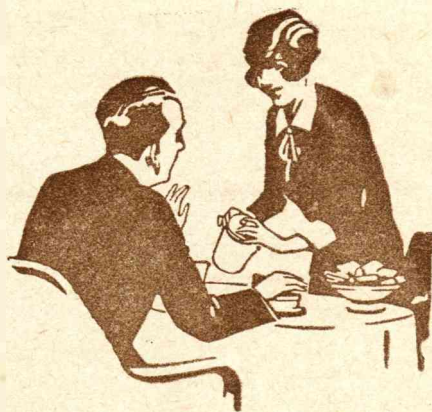
Prijs per
doos
30 ct.

**EÉN KOPJE
MAG NOG**

en twee of drie ook. Het is Koffie Hag. Deze echte coffeinvrije plantagekoffie zal U zeker goed bekomen en geen slapeloosheid of andere nerveuse verschijnselen veroorzaken.

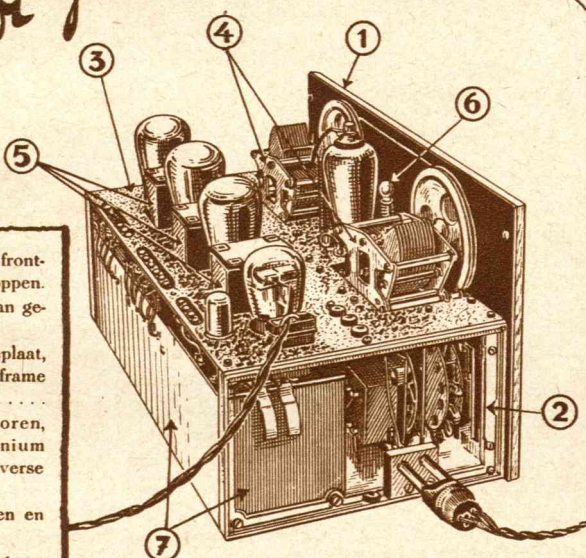
Gisteren zeide juist nog onze huisdokter: „Deze Koffie Hag is waarlijk een zegen voor de menschheid”.

— Meer genot en betere gezondheid; meer kan men inderdaad niet verlangen.

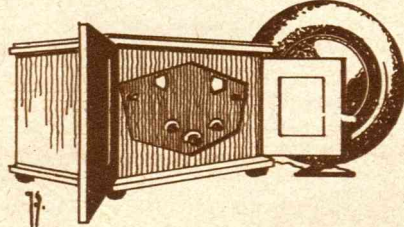
*de kern,
daar gaat 't om!*

1. Donkerblauw gelakte frontplaat m. bedieningsknoppen.
2. Solied toestelframe van gegoten aluminium.
3. Geleerlakte montageplaat, horizontaal over het frame geplaatst, waarop
4. Variabele condensatoren, met gegoten aluminium schalen, waarop de diverse golf lengten geijkt zijn.
5. Philips' transformatoren en toonzeef.
6. Lampje voor verlichting van de condensatorschalen.
7. Wisselstroom-voedingsblok, dat plaatsspanningapparaat, accu en neg-roosterspanningbatterij vervangt.

N.S.F.4

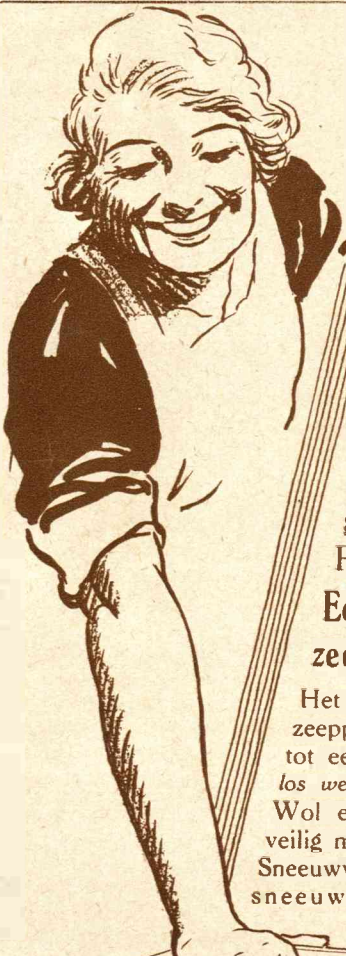
Voor accu-voeding . . . f 225.-
voor algeh. wisselstroom . 325.-

**N.V. Nederlandsche Seintoestellen Fabriek
RADIO HILVERSUM**

Een stap in de goede richting is een bezoek aan de N.S.F.-Agentschappen en aan onze

N.S.F.-Showroom, Kalverstraat 121, Amsterdam
„ „ Breestraat 26, Leiden
„ „ Hoogstraat 330, Rotterdam

Houdt het oog op Pieter-de Smeerpoe. Onzichtbaar komt hij binnen en vindt overal zijn weg; in kleding, in tafel- en beddegoed, in de potten en pannen. Kiest goed Uwe bondgenooten in den strijd tegen hem. Pieter vreest slechts 3 dingen:

Eenheldere Huisvrouw, Edelweiss-zeeppoeier en Sneeuwwitgloor.

Het zuivere en uiterst fijne Edelweiss-zeeppoeier lost snel in warm water op tot een waschkrachtig sop, dat het vuil los weekt, zelfs uit de fijnste weefsels. Wol en zijde zijn dan ook volkomen veilig met Edelweiss. Sneeuwwitgloor bleekt het goed wit als sneeuw, maar ook als ontsmettend reinigingsmiddel voor gootstenen, waschtafels en closets is het bij duizenden huisvrouwen populair.

**EDELWEISS ZEEPPOEIER
SNEEUWWIT GLOOR**

**N.Y. ZEEPFABRIEKEN v.h. DE HAAS & VAN BRERO
APELDOORN**

**SPAART DE BONS VOOR FRAAIE GESCHENKEN.
GEILL. CADEAUX-BOEKJE OP AANVRAGE.**

Stoomwasscherij „Edelweiss” GEBR. GIESBERS - ROERMOND

Het beste adres voor het behandelen van de huishoudwasch
Specialiteit in stoomen en verven
Depôts in alle plaatsen van Limburg
Ververij en Chemische Wasscherij

TUBERCULOSE

T.B.C.-Patienten, bespoedigt Uwe genezing door een kuur met **granuline**. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van Tuberculose en Scrofulose” over de gunstige resultaten, daarmee verkregen bij tuberculose en klierziekte. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patiënten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Alkmaarschestraat A 9

MIJNHARDT'S
Laxeer
tabletten

DOOS 60ct
TEGEN
VERSTOPPING

Bij Apoth. en Drogisten

WEEMOEDIGE HERINNERINGEN

Ambtenaar (tot niet meer jeugdige dame): „Is u gehuwd of ongehuwd?”

Dame: „Geen van beide, meneer, ik heb wel eris verkeerling gehad.”

WAT HIJ WENSCHTE

Vader (tot heer, die de hand van zijn dochter komt vragen): „Nee, jonge man, mijn dochter kan nooit de uwe zijn!”

Aanbidder: „Mijnheer, ik wensch haar ook niet tot mijn dochter, maar tot mijn vrouw!”

OPSCHEPPEN

Jansen: „Maar kapitein Schepop, u vertelde me laatst, dat u altijd in Afrika op de tijgerjacht ging, en nu vertelde Flipsen me, dat er in Afrika heelemaal geen tijgers meer zijn!”

Kapitein Schepop: „Nee, dat komt uit. Ik heb ze allemaal gedood.”

ALLERLEI GEBREKEN

„Ja... ik heb aan mijn vrouw allerlei gebreken te danken; toen ik haar de eerste maal zag, was ik stom van verrukking; toen ik haar jawoord kreeg, was ik blind van liefde, en nu ben ik doof van het spektakel!”

GEVAT

Lodewijk de Veertiende had na veel inspanning een gavotte ter wereld gebracht en toonde deze zijn hofkapelmeester Lully.

Deze — een volleerd tooneelspeler en diplomaat — trok een gezicht van enthousiaste verbazing.

Uwe Majesteit kan toch alles.

Uwe Majesteit wilde een miserabel muziekstuk maken — het is Uwe Majesteit buitengewoon gelukt.

HET GEVOEL

Juffrouw Smit was erg rijk en mijnheer Blom erg arm. Ze vond hem aardig, maar dat was al, en hij wist dat heel goed. Op een mooien avond werd hij sentimenteel en zei:

„Je bent erg rijk, nietwaar Lenie?”

„Ja Tom,” antwoordde het meisje openhartig.

„Ik heb ongeveer een kwart miljoen.”

„Wil je met mij trouwen?”

„O, nee, Tom. Dat zou ik niet kunnen.”

„Dat dacht ik wel.”

„Waarom vroeg je me dan?”

„Alleen om eens te weten, hoe een man, die pas een kwart miljoen heeft verloren, zich moet voelen.”

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. **DE** genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

*Adverteeren
doet verkoopen!*

Goedkoop
en voordeelig is twee. Om
voordeelig in te koopen moet U
niet alleen op den prijs, maar ook
op de kwaliteit en kwantiteit letten.

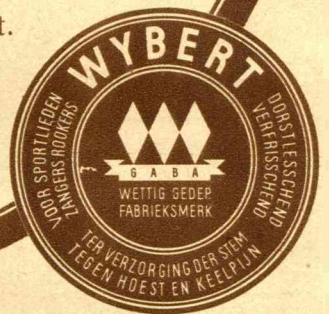
Voordat U een zoogenaamd „goedkoop” artikel koopt,
moet U in Uw eigen belang steeds onderzoeken, wat U
voor Uw geld aan kwaliteit en kwantiteit geboden wordt.

Betreft het, zooals bij de keuze van een middel tegen hoest, zelfs
Uw gezondheid, dan eischt U op de eerste plaats kwaliteit, dus
WYBERT, het van ouds beproefde en wereldbekende middel tegen
hoest, heeschheid en catarrh. Wybert beteekent kwaliteit, want
het zou niet wereldberoemd zijn, wanneer het niet goed was.

Wybert beteekent echter ook voordeel, want U krijgt voor
65 cts. meer dan 300 **WYBERT TABLETTEN** en dat
is voor langer dan een maand voldoende, wanneer U
dagelijks 10 tot 12 stuks inneemt.

Wybert is geneeskrachtig,
voordeelig, aangenaam.

Wybert

Wanneer
U iederen
dag 10 **WYBERT**
TABLETTEN inneemt,
is een doos, die slechts
65 cts. kost, voldoende voor
langer dan een maand.

EN HIJ NAM DE BEENEN

Roberts was Karelsen tien gulden schuldig en natuurlijk was genoemde Karelsen de laatste man, dien hij wenschte te ontmoeten.

Maar toen kwam hij hem op een kwaden dag tegen en al deed hij eerst of hij hem niet zag, de ontmoeting had plaats.

„Hè, dat treft. Wat heb ik jou in een tijd niet gezien!” zei Roberts.

„Nee,” antwoordde de ander droogjes, „hoe is het mogelijk!”

Ze spraken een poosje samen over koetjes en kalfjes. Ten slotte zei Roberts, die zich maar liefst uit de voeten maakte:

„Hoe laat is het?”

Karelsen haalde zijn horloge voor den dag en zei: „Het is tijd, dat je me mijn tientje eens teruggeeft.”

„Oh” riep Roberts, „is het al zoo laat? Dan moet ik maken, dat ik weg kom. Adieu!”

*O, die
HOEST-buien!*

Griep in Uw vertwijfeling niet naar een van die „kalmereende” middelen, die in werkelijkheid Uw longen verlammen. Toch behoeven Uw hoestbuien U niet uit den slaap te houden. Neem slechts de geheel onschadelijke, maar snel verzachtende, slijmoplossende, helpende

AKKER'S

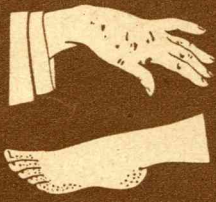
ABDIJSIROOP
VOOR DE BORST

Prijs: F 1.50 F 2.75 F 4.50

Gesprongen Handsen

Ruwe Huid Schrale Lippen
Winterhandsen Wintervoeten

Doozen 30-60 en 90ct. Tube 80ct. Bij Apoth. en Drogisten

PUROL

LIMBURG IN BEELD

Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstr. 110, Maastricht, Tel. 1713. Abonnementsprijs: per week 12 1/2 ct.; per kwartaal f 1.62 1/2 bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-Indië: f 7.— per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. — Al onze abonné's zijn **GRATIS VERZEKERD** tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.—, f 500.—, f 250.—, f 50.— en f 25.—)

MIJNHARDT'S
HOEST-
tabletten

Per Doos
30 cent